

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بی مورد

دندوکیسو توالکھ

لیکوال : رفیع اللہ (روشن)

کال: ۱۳۹۰ھ لمریز

رفیع اللہ روشن

WWW.SAMSODR.COM

بی مورد

Ketabton.com

پڙندنه

د کتاب نوم:	بې مورہ
لیکوال :	رفیع اللہ (روشن)
د چاپ نېټه:	۱۳۹۰ هـ لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضا خان (ایوب زاده)
د چاپ شمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
د خپرونو لړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پر لیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

دالی

خپلې درنې مور ته چې تل یې پخپله پښتنه
غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مینې
او عاطفې درس را کړی.

رخود رویه غاټول وړزمي

د پښتو ژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((د دستور دی چې له درده زگېروي خېژي_کنه څه و درحمان له شاعری)) رښتیا هم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړې ده، چې درد نه وي زگېروي نه وي، چې د زړه انگار تازه نشي نو له خولې اسوبلي نه راووځي او چې د چا د زړه ماني او د احساساتو او هیلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه یې دود نه پورته کېږي. خود ایواځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کیفیت څخه د قال کیفیت ته بیایي، بلکې د پر ځله خود طبیعت لوربینې او پر بشر او دهغه پر چاپېریال د فطرت پېرزوینې هم دانسان احساس تومبي معنا دا چې د انسان عواطف، احساسات، جذبات، فکر او لید لوری د شرایطو او حالاتو په زولنو تړلی او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعر او لیکوال خوبیا په دې اړه د پر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمیر د شگو کمردی، چې د جوړولو او نړولو لپاره یې کوچنۍ پلمه په کار ده، هغه له شگو خیالي سلیماني قصر جوړ، د سرا بود بوال ترې تاو او د بنسټ

د کلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتنه سرب او فولاد ذوب (ويلې) کړي، آسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په گلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته ټغر کړي، له کوه قافه ورته زبانه، بدری، جماله او ماسندر ه بنا سپری، راو لي، دامنيت لپاره يې د دېوانو او ه کمر بنده ترې تاو کړي، د وړمو په لفت کې ترې آسمان ته خېژي او رابنکته کېږي، خو خو شپې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوتۍ و سکوندي نو د سترگو په رپ کې يې بيا دامانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادل ه ژوند نلري؛ د ژوند دوبي ترې سقراوژمی يې زمهريرشي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قیده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شیشه يي خونه کې ساتي.

ددې کشمکش يو تن اسير، د خوف اورجاتر منځ راگېراو په عين وخت کې دمیکدې او بتکدې ذهير، بناغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدیر د شاعری او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرگردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نړۍ د لمبو غرونه او دخيالي سل پوريزو آسمانخکو د شاعرانه مهندسی وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انگشت نما او وځلېږي.

که نه، نه دده زماڼي عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی، ښاغلی روشن به دشل، يو ويشت کالو ځلمی وي خو د ادب او ليکوالۍ په ډگر کې يې عمر له تې خوره کوچني ډېرندی، مينه او اشتياق يې پر خپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتو کې د گام ايښودنې عملي زمينه برابره شوې ده.

روشن هم دنوي کول ډېر و ځلميانو په څېر په ستونزو (دهجرت په ديار) کې را وټو کېد، په ستونزو کې را لوی شو او په ستونزو کې ژوند کوي، دهغه چاپېريال هم له ستونزو ډک دی.

دده د کيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې دارې وه، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي، دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسوته يې وړاندې کړې دي.

دده د کيسو سوژې دده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي، هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنگ ځپلي هېواد او دافغانانو په څېر زړه ماتې ملت کې يې په اوږو کې د مالگې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي، روشن دهمدې سوژو په اوربل کې گلان ايښي او دخپل ذهن په سنبالتون (ارايښگاه) کې يې سرخڼه کړې دي، ده دخپلې ټولنې دردونه او واقعيتونه انځور کړيدي.

که څه هم دافغانستان په څېر درد بدلې ټولنه کې چې لاهم د ښکېلاک په پنځو کې ده او هره ورځ مو په بېلابېلو پلمو سلگونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرگوي، د سوژو کمی نشته خو د سوژو

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهین ذهن غواړي، او روشن په دې اړه ډېر ښه او ځانگړی استعداد لري.

ادیبان، لنډه کیسه، واقعیت، نه بلکې د واقعیت تمثیل بولي، خود روشن کیسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعیت دي، دده د کیسو سوژې یا کورنۍ تاوتریخوالی، یا ناسم دوډونه یا نېستي او تنگ لاسي، یا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او یا روان سیاسي ناوړین دی.

که څه هم پښتانه ادیبان د لنډې کیسې ژانر (صنف) نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانگړې توگه په بره پښتونخوا کې د کیسه لیکلو فن لا ځوان دی، لاهم مشق او تمرین ته اړتیا لري، هیله ده چې د پښتو غزل په څېر د پښتو کیسې اننگو کې هم د کوم (حمزه) دوینو سره وځلېږي او زموږ د ځوانۍ پر مهال یې پېغله کړي، زه چې د پښتو کیسې د حرکت سرعت وینم د هیله مندی تر څنګ یو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محرومیت پیرو، د اوس په پرتله لنډې کیسې ته پام ډېروو، که دا پام همدا سې پالل شوی وای، نو ښایي ډېر پرمختګ شوی وای، خو استعمار لا داسې کاني راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کیسې یا شعر لیکلو ته وخت ورکړي.

((یو خوبنایست په دنیا ډېر شو بل د چاپان رختونو وکړل پساتونه))

هغه دلنډې کيسې مبلغين او لنډې کيسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه لیکي.

خوله نېکه مرغه بناغلي روشن شعر او کيسې ته کار ويلی، تراوسه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې دنورولسگونو هغوپه څېر ژر زړه ماتې نشي.

هر شاگرد، استاد اولارښوونکي ته اړتيا لري، هر څوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمگړتيا او نوبستونه بايد ديوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پيلوونکی) همدې لارښوونو ته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو يو بل حقيقت چې بايد له لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې له روشن سره هېچا هم دا مرسته نه ده کړې، ترماپورې چې ((خوږی، او ددفتري همکار مې هم دی))، مور دده د استعداد په روزنه کې ناغېرې او ناراستي کړېده، (بنايي لوی لامل يې دچاپان رختونه، بوختياوې او دپونډ او ډالرو لېونۍ مينه وي) ده ته هېچا نه دي ويلي چې کيسه څنگه پيل کړه، اتلان او کرکتران څنگه وروزه، کيسه څنگه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنگه ژوندۍ ساته او غوټه يې څنگه پرانيزه، هغه خودرويه بياباني غاټول دی، که کيسې يې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنيکي نيمگړتياوې ولري نوزمور تقصير دی.

خوداوه نصيحتونه مې ورته ډېر کړي او ده کم په پام کې نيولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه راگډوه ځکه چې پالل يې سخت

دي، بل داچې له متن او الفاظوسره انصاف كوه، هڅه وكړه چې
مفاهيم درنه تکرار او ليکنه اوږده نشي.
په هر حال کيسې يې ډېر بڼې موخې، بنوونيز او روزنيز پيغامونه
لري، کيسه تربلې يې کيسه بيزه ژبه خوره شوي، ذوق او مينه يې
تانه او خپانده ده، که څه هم بوختياوې يې ډېرې دي؛ خو داچې
ځوان دی هيله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېر وړو برياوو، علمي
، تحقيقي او تخليقي پنځونو شاهدان و اوسو، اخرد لغمان
او بياد علامه الفت صاحب د کلي دی، دومره خوبايد د الفت
افکار، اشار او مزار هم پرې اغېزو کړي، ده ته د نېکمرغه، روښانه، له
برياوو او خوښيو ډک سباوون په هيله.

محمد حسن حقيار
۱_۵_۱۳۹۰ هجري لمريز

د الفت د گلبن نوي گل

قدرمنولو ستونکيو: - دانقلاب کلونه د جنگ له غميزو سره چې ټولنه يې له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، د بې گناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري، فقر او بدبختی يې هم له ځانه سره درلودې؛ خوله نېکه مرغه بڼه استعدادونه يې هم وروزل، چې زمونږ اوسني ځوانان يې بڼې بېلگې دي چې د ژوند په بېلابېلو اړخونو کې خپل لياقت او مهارت بنايي؛ يوله هغو استعدادونو څخه هم ځوان ليکوال او شاعر بناغلی رفيع الله روشن دی، ارواښاد پوهاند عبدالشکور رشاد وايي:

زمانه چې پر مدار د کيــــــــــــــني راشي
د کمال په منارو تــــــــــــــکي برپاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بيا الفت غوندي شپوا شاعر پيدا شي

دا د حقيقت نه لرې خبره نه ده چې هيلې نه مري د زمان په تېرېدو سره بيا بيا ځوانبېرې دادی بيا نن د الفت صاحب په په باغ کې يوداسې گلبوتی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانگو کې ډېر دهنر گلان و سپړي دا دهنر د بڼکلا نوي ټوکيدلی گل ځوان او ډېر د بڼه استعداد لرونکی شخصيت چې راتلونکي لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې تری ډېرې هيلې کېدای شي بناغلی رفيع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې يې د لنډو کيسو په ليکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنگ په لسيزو کې پيدا او لوی شوی؛ لکه يو ماهر عکاس دخپلې ټولنې دعيني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ريالستيکي کيسې تری جوړوي

هغه د کسيو په ليکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنگه وټاکي شروع، منع پانگه او بيا څنگه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا د ليکوال هنر معلوموي او د لوستونکي د توجه وړ گرځي، يو څه چې شاعران او ليکولان بايد ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبور کړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په ليکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنې فلکور سره بلد او د ټولنې په ناخوالو يې ژور فکر کړی؛ هغه په خپله هره کيسه کې ټولنې او لوستونکيو ته په ساده ژبه ژور پيغام ورکوي، زه اکثرن د هغه ليکنې د نېټه په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي او دامې ورته د يوې خور په صفت نصيحت هم دی، د ليکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې د انقلاب په کلونو کې د خپلې ټولنې په ناخوالو يې فکر کړی او هغه حقايقو څخه يې پرده پورته کړې چې ټولنه او ډېری کورنۍ ورسره لاس او گربوان دي، که تاسې دا کتاب تراخه پورې ولولئ، کله به مو وژپوي او کله به مو وځنډوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه وليکم هغه څه چې بايد ورڅخه يادونه وشي زموږ پياوړي ليکوال محترم محمد حسن حقيار صاحب پرې خپل نظر څرگند کړی دا د وياړ ځای دی چې نن بيا د الفت صاحب په گلبن کې يو داسې گلبوتی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښايست گلوونه وڅپړي او په اوربل کې به يې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفيع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابرياليتو بونو په هيله تاسي محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستلو ته.

د خورولې په مينه زرنښته حفيظ کاناډا

د سريزي په پلمه

غونښتل مې چې د کيسه ليکنې ډگر ته در او تلو او دخپلو کيسو دمنځپانگې او سوژو په اړه له لوستونکيو سره دزړه خواله وکړم، خو گومان کوم چې پر دې کيسو د ښاغلي حقيار ليکنې داتشه ډکه او داړتيا يې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک او زنگار ندي نو ځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او دادب د گلېن له بلبل گران امير زيب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم، کور ودانۍ ورته ووايم چې تر هرچا زيات يې زه د لنډو کيسو ليکلو ته هڅولې يم، زما هره ليکنه او بې خونده کيسه يې په خوند او ډېره مينه لوستې، دکلمه کړې يې ده ، ليکوالۍ ته يې هڅولې او دخپلو خورو ورو کيسو راټولو ته يې اړ وپستې يم او که دده زيار او پام نه وای ښايي دومره ژر موددې کيسو ناوې د چاپ په گاڼه پسوللې نه وای ليدلې.

له خپل درانه استاد، ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقيار) هم چې تل يې ماته دخپل پلار مينه را کړې او هېڅکله مې دده په شتون کې دخپل پلار بېلتون ندی احساس کړی، منندوی يم، زما هره نشري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې . ماته يې ډېرې لارښوونې کړې دي او کوي به يې .

له درني خور زړلښتې حفيظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لوريښي او مينه ناک چلند يې په نا اشنايي کې ورسره اشنا کړم ، په بوخته نړۍ (کاناډا) کې يې زما د کيسو لوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم .

له گران ورور رضا خان (ايوب زاده) څخه هم ډېر منندوی يم چې ددې کتاب په سرڅڼه کولو (ډيزاين) کې يې زحمت و وېست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه .

له هغو لوستونکيو مخکې تر مخکې بخښنه غواړم چې ښايي ځينې کيسې يې په طبيعت ښې ونه لگېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي . دا زما لومړۍ ټولگه ده نيمگړتياوې به پکې ضرور وي خو دا پرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريالپاره راته همدا اوس دلوی الله ج دربار ته د دعا لاسونه لپه کړي .

د ټولو کورودان

رفيع الله روشن

۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

تورخم غنځير

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبيا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې يوچکرو ولاړ شم مگر هېڅ چانس نه پيدا کېده، ډېر وخت کېده يوه ورځ په کور کې ناست وم چې دتره ځوی مې مور کره راغی او يوه کارت يې راکړ کارت له پاکستان هريپور څخه راغلی وه چې مور پکې سره د فاميله غوښتل شوي وو؛ له فاميل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له يوي خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر څو به بېرته راتلې نو د دواړو خواوو د کړايې هومره پيسې به د ماشومانو په درملنه، باندې لږ بدلې، مازديگرو په کور کې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک بايد ولاړ شي، له ډېر جراو بحث نه وروسته پلار دگوتې په نيولو سره ماته اشاره وکړه او ويې ويل چې ته بايد ولاړ شي؛ زه چې ددې خبرې اورېدو ته ډېر لېوال وم، په اورېدو مې په زړه د خوشحالی ساړه راننوتل د ډېرې زياتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته يو غټ او قيمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وار خطاوم ويل مې چې کله به داشپه سبا کېږي، خير خوشپه سبا شوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټر راغی او پکې

کښیناستم لارم جلال اباد ته اوله جلال اباد څخه د تورخم په موټر کې کښناستم ، په لاره کې مې د خوشحالی تر څنگ په زړه کې ډار هم راته ځکه چې له دېنه مخکې کله پاکستان ته گوښتی نه وم تللی ، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه دکلیوالو خبرې او بڼتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په ځنځیر کې پاکستانی پولیس افغانان ډېر تنگوي لنډه دا چې د ماسپښین دوه بجې وې چې د تورخم زاړه گمرک تر څنگ له موټر څخه ښکته شوو ، او د ځنځیر په لور پلې روان شو ډېر زیات بیر او بارو په هغه وخت کې به د تورخم دروازو د ماښام په اوو بجو بندېده نو هر چا به بېرته کوله څومره ژر چې امکان لري باید له ځنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځیر ته ورسېدم نو لکه دیولار ورکي په شان مې اخوا او دېخوا ته کتل په فکر کې به مې دکلیوالو خبرې یو شور جوړ کړی و ، په همدې سوچو او فکرونو کې روان وم گورم چې د دروازي په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر) ولاړول د پاکستان پولیسو په افغانانو ډېر ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې او زموږ د افغانستان عسکر به ورته خنډل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم ؛ په هر حال دنورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشته په اورېدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودرېدلو وایي ، مگر ما داسې تصور وکړ چې ما هېڅ هم نه دي اورېدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیاد ما جره له غږ سره یو ځای په چپه اوږه دیودرونه لاس

دلگېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختياره چينغه ووځي مگر ځان مې راقابو کړ گورم چې يو پاکستانی پوليس ده له پتکو او رټولو وروسته يې له لاسه ونيولم او کش يې کړم په دې وخت کې مې زموږ د ټولني په خدمتگار (پوليس) په لور په نهيلي انداز وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وځاندي هېڅ هم ونکړل، مگر زه دده دمسکا په معنی نه پوهېد م زه پاکستانی عسکر له لاسه ونيولم او گوښه يې کړم، راته يې ويل چې ژر شه او د چايو پيسې راکوه گني درته څه به نشي، ما ورته وويل اخر زما گناه؟ خو زه په دې نه پوهيدم چې دا په هراfgان چه ددې ځنځير څخه تېرېږي ددوی کلنگ دی نوراته ويې ويل هسې زموږ وخت مه ضايع کوه او کنه نو (اې سې چو صيب) ته دې بيا يم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځير نه په لېرې فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سپری پکې په څو کې ناست و اخبار ته په کتلو يې سرتيټ اچولی وه او دا وږې په سريې رقم رقم نشانونه په دروېشۍ ټومبلي وو، دغه عسکر چې زه يې دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې دسلامۍ له وهلو سره ودرولم او په اوردويې ورته څه وويل خو زه پرې پوه نشوم اوله يوې بلې سلامۍ سره روان شو؛ ناست سپري په ډېر غرور سره سرله اخبار نه راپورته کړ او مخې ته ايښې د چايو پياله يې راپورته کړه او ويې ويل خیر خوبه وي کنه ځوانه چرته روان يې؟ زه چې ډېر وار خطاوم او وېرېدم نو د ځان دخلاصون لپاره مې د واده پرځای د مړي کلمه

استعمال کره او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کرس کرس
یې وخنډل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یوشان دي هېڅ فرق نکوي
غټ وي او که کوچنی ایا ستا پلار، تره او یا مشر ورور نشته چې ته
مړي ته روان یې زه غلی ولاړوم او لکه د خزان وهلې پانې پشان
رپېدلیم یوه شپبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړ او په
ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي. له
دې سره یې راته وویل زموږ دچای پانې پیسې راکړه او ورځه؛
ما ورته وویل چې له ماسره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکو او
گواښونو یې مجبور کړم چې پیسې ورکړم، جبب ته مې لاس کړ او
دوه سوه روپۍ مې ورته ونيولې، دایې واخیستې او ویې ویل
همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملگري ته یې ورکړم، ما ورته
وویل چې له ماسره خونورې نشته، له دې سره یې زما جبب ته لاس
کړ او ټولې پیسې یې واخستې او روان شو ماته یې هم دتلو وویل
، له غروفې نه راووتم گورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته
ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستانی پولیس و نیولم او ده ورته خنډل
او روپۍ یې ورکړې او یوبل ته یې لکه دانگریزانو په شان دگوتو
نیولو سره ټینکیو وویل.

د مرگ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کرل-رېبل. د خیال په دنگو مانیو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنگ رنگ کوچونه او غالی به مې پرې غوړېدلې لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پورې وړاندې تللی و. اندېښنو به واخستم، هی هی! په دې ۱۰۰۰۰ زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلي؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سپرک تر څنگ نژدې کورونه، کروندې او پلي روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم گڼه، سترگې به مې له اوبنکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونيو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خویې دا هرڅه دانسان گټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی ذات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ (د نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې ډېر ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

بښه نو کله! د مرگ په ورځ!؟
دا درېيم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم (نه اوس
نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بيا به مې وويل: نه، تېرو تې يم، زه هغې ته گران يم. ته وگوره! چې کله
بې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وايي.
ومي خندل، څه ساده! دومره نازونه خو بايد وکړي! اخر څومره
بښکلي ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځور شوې، چې
يوه ورځ مې ورته وويل: ته خو پښتنه يې؛ نو يادې نوم ولې د (دری)
ژبو دی!؟
په کړس يې وځنډ، ولې دا خو څه ما پخپله ځانته ندی غوره کړی،
چې ته داسې خبرې کوي!!
ورته ومې ويل: زه نور درته (مژگان) نه وایم!
- بښه نو څه راته وايي؟
- برېښنا!
- څه څه! دا درته چا ويلي دي!
حيرانه شوه او ماته يې همداسې ژور کتل.
- ومې پوښتل: د څه شي راته چا ويلي دي؟
- ويې ويل زما اصلي نوم برېښنا ده.
- ما وويل: زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ويلي دي.

- يوازي پلار جان مي راته برېښنا وايي، نور په کور کې ټول راته
مژگان وايي.

غوښتل مې چل پرې وکړم او کور يې معلوم کړم.

- کور مو چېرې دی؟

- اوس نه!

جدي شوم. ښه؛ نو کله!؟

- د مرگ په ورځ.

- افففففف بس د مرگ ترورځې نور د سره خبرې نکوم.

- څه! له ما سره خبرې نه کوي!؟

- خود نو، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شريکولې.

- هغې راته ښکته پورته کتل او ويې ويل اخريه څه خبره؟

- بس دی، ما ستا له ژبې بغير د مرگ له ورځې بل څه وانه وربدل، ته

تل راته همدا اپلتي وايي.

- او هو نازوليه درته وایم يې!

- ښه نو ووايه، همدا اوس اوکته نو...

- وترهېده، کته نو بيا څه کوي؟

غوښتل يې چې زما له خولې خبرې واورې.

ورته ومې ويل: ووايه کته برېښنا ولې مې ځوروي!

له خدا شنه شوه، په مکر جنه لهجه يې وويل: ولې داسې وار خطايې

فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزن کولم چې په

لږه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې يم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.

ناگهانه د موټر ټایرونو کرېکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لږزې واخيستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر-خیر نارې پورته شوې.

زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېرله موټر نه راکوز شوم. ومې لیدل چې د موټر مخې ته یوه انجلی پر سپرک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پرمخې پرته ده.

د مرستې په نیت ورټیټ شوم راپورته مې کړه. د سپرک غاړې ته شوم. د کینولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پر وڼی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترگو مې تیاره راغله.

او زما خدایه دا خو برېښنا ده کنه !!

هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلگیو ونيوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت بېلې شوې، په بنده-بنده ژبه یې وویل: زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفر بلا.. نور یې سترگې سره ورغلې او سربې ځوړند شو خو هغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه يم کنه اوس به یې هم دا خبره نوای کړې، هغه بیا هم بریالی شوه او خپله ژمنه یې سرته ورسوله.

کله يې چې په
لمړي ځل وليدل
اوزرونه يې
ديوبل په
ختيار کې ورکړل
، نو هغه وخت
شوکت په

د زړه تصوير

بازار کې د سيميسارۍ دکان درلوده، يوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته يوه نجلی ورننوته، نجلی څه، سمه حوره وه! دده چې پرې پام شوه هغه دومره بنايسته وه چې هرڅه يې ترې هېرکړل او په ننداره يې شو، هغه راغله او په شوکيس کې دننه غمي دارلاکت ته چې گرد چاپېرې غمي ول او په منځ کې يې د زړه تصوير جوړ شوی وه يې سره گوته ونيوه.

دا په خودی؟، خو چاته يې وايې دی لاداسې په خيالونو کې نه وه ډوب شوی خدای خبر چې د خيال بنا پيريوبه کوم باغ حرم ته بيولی و، نجلی ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ويل او غلی ناست و جينۍ فکرو کې چې کېدای شي دی کوم تکليف لري، او هسې په دکان کې ناست وي اصلاً دکاندار کوم بل څوک دی، خوده خپلې سترگې دهغې پر سترگو کې گنډلې وې، اخر هغه ترې روانه شوه غوښتل يې له دکان نه ووځي چې په شوکيس ايښې ناشکن پياله يې د ټکري په کومه شمله کې وښسته، لاندې پر سمنټو پر پوته اولکه

د تسبو د دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنگ سره يې شوکت ټوپ کړ او د خيال له رنگينې دنيا څخه راووته، نجلۍ و اړخطا شوه راوگرځېده، غوښتل يې د پيالې شيشې راټولې کړي خو شوکت ورته وويل نه نه مکوه !! چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه دانسان زړه خوندي چې بل به پيدانشي، بله به واخلم هغې ورته وويل قېمت يې خودی چې دريې کړم، ده ورته وخنډل ددې قېمت ته نه نشي پوره کولی هغه دده سترگو ته ځيره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو يو ځل يې پخپل ځان هم يو چټک نظر تېر کړ، خودهغه په سترگو کې يې د ځان لپاره ډېر څه وليدل، دهغه سترگوله دې سره خبرې کولې خو خوله يې بنده وه، بڅښنه يې وغوښته او وونه شوه، هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دريې کړم، هغې وويل نه هېڅ مې هم خوښ نشول، ده غوښتل چې له ځان سره يې وغږوي بيا يې ورته وويل راشه پيسې درنه زياتې نه اخلم هېڅ گټه درنه نکووم په خپل سربه يې درکړم، خو هغې څه ونه ويل او ولاړه، يوه اوونۍ وروسته بياهماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې د شوکت زړه يې ښکار کړې وه راغله، سلام يې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځايه پاڅېده او سم له واره يې ټوکه ورسره وکړه داخل خوبه څه نه ماتوي! هغې بياهماغه لاکت ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخلم هغې لاکت په لاس کې واړوه راواړوه، ښه ددې قېمت خوروي دی؟ ددې قېمت ته نشي پوره کولی، څه!! ولي دادومره قېمته دی څه!! هو

خوستاپه مخ کې هېڅ هم ندى هغې ورته وويل ته څرنگه خبرې كوي زه وایم چې ددې قېمت څو روپۍ دى، ولې مادرته په انگليسي وويل څه! مطلب مې دادى چې هر څو روپۍ وي خواته زما لخوانه ډالۍ شو، نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم او نه زه دهغو نجوونو څخه يم چې په ډاليو پسې گرځي، وايه قېمت يې چې دريې كړم دازما زيات خوښ شوى دى او كنه لاکتونونه دكانونه ډك دي، هوخوپه دې لاکت پورې زما زړه تړلى دى او دا تصوير چې پكې وينې دازما زړه دى او دهرچا زړه په هرځاى كې نه پيدا كېږي، اوس كه څه وويل نه غواړي نوتته كولاى شي چې ولاړه شي، هغې ورته وويل گوره ته نه زما ورور، نه دتره ځوى او نه هم كوم خپلوان يې، ده يې خبره ورغوڅه كړه ولې دا ضرورده چې كه څوك چاته ډالۍ وركوي نو هغه يې بايد، ورور، دتره ځوى، دماما ځوى او يا كوم نږدې خپلوان وي، ولې زه اوته خپلوان كېداى نشو!! هغې ورته وويل ستا مطلب څه دى، هغه ورته وويل مطلب دا چې زه اوته دكاكا او ماماله ځوى اولور نه هم ډېر خپلوان كېداى شو، ته ليونى شوى يې چې داسې خبرې كوي؟ ولې يواځې ليونى دميني خبرې كوي؟ خيږ په هر حال كولى شم دنوم پوښتنه دې وكړم؟ پښتنه!! هغې هم خپل زړه نشوقابو كولى ځكه چې شوكت هم يو ښكلى ځوان وه نوله ورايه يې هغه ته په سترگو كې مينه ښكارېده، شوكت وويل ښكلى نوم دى، ښه ډېر صفتونه مې اوس مه كوه په شرميندو كې حالت يې وويل ته هم ښكلى يې، خوله تانه نه يم ښكلى!! پښتنه

روانه شوه اوس دخداى پامان بيا به گورو، او هو ته خود و مره
ژر زما په زړه پوه شوې اوس نو دهلك د ژوند هره لحظه لكه د كال
پشان تېرېده له دې نه وروسته يې په كور كې هم حالات بدل شول له
ټولو سره به يې يو بل ډول چلند كاوه، هېڅ به په كور كې نه كېناسته
، سهار به لمانځه وخت ووتله او ما خستن به راته ، له چاسره به يې
زياتې خبرې نكولې ، اتمه ورځ وه چې سپوږمۍ شوكت ته زنگ
وواهه هغه او كى كړلې ! سلام ، وعليكم سلام ، اواز دنجلى . وه
، څوك خبرې كوي ؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نه ! پښتنه يم !! اوه
سلام گراني چېرته يې ! همدلته يم تاته نژدې يم ، خوماته ځاى وښايه
كنه چې درشم ، ښه نو ځاى . ته راشه او زه انتظار كووم ، شوكت
خپل دكان كوم بل ملگري ته وسپاره او په بېرته روان شوه كله چې
ورسېده او سترگې يې پرې ولگېدې نوله زياتې خوبسۍ نه يې
وروځي پورته پورته كولي .

زياتې خبرې يې وكړې ، شوكت ورته ويل چې زه غواړم ستاسو كورته
څوك درواستوم ، خو هغې ورته ويل چې زما پلار به مې چېرته تاته
در كړي ځكه چې هغه ډېر غټ فكر لري او بل زموږ رواجونه دومره
سخت دي چې هغه ستا په وس او توان كې ندي ، هغه ورته وويل چې
زما ته پكار يې ستا د پلار رواجونه اور سمونه مې پكار ندي ، هغې
ورته وويل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نور هېڅ اور بدل نه غواړم او په
كور كې ووايه چې سبا زما كورنۍ ستاسو مېلمان نه دي ، نو څه به

خرنگه کور کې وایم چې زما د غوښتلو په خاطر ستا کورنۍ راځي؟
خیر رادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سباشوکت خپله مور او د تره بنځه د هغوی کور ته واستول، هلته یې
هغوی سره د خېښۍ خبره یاده کړه خو په ځواب کې یې ورته وویل
چې موږ ته یوڅه وخت راکړی ترڅو مشوره وکړو، دوی ترې لارل،
هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره
سلا وکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي رښتیا هم چې جوړې په
اسمانونو جوړېږي.

درېیمه ورځ یې د ستمال ورکړ او کوژده وشوه، له څو میاشتو
وروسته یې واده هم تیار شوه، څو لکه څرنګه چې پښتنې شوکت
وېرولې وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوږه واخلي
خو خو شېخانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان
وکړ، ولور خوڅه چې حتی له پښتنې سره یې زیاته مرسته وکړه او
زیات د کور سامان ا د ضرورت وړ شیان یې ورته واخستل او ښه په
ډنگ او ډونګ یې دخپلې لور واده وکړ.

کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانې ولاړل او له لرې ځایه راغلي
مېلمانې لاه په کور کې ول، دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه
دومره ښایسته وه چې نجونې یې هېڅ پرسیل نه مړېدې، او هېڅ یې
نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي، ډېره ناوخته وه چې پښتنه
خو پېغلو له مټو ونيوه او خپل تخت ته یې بوتلله، له خوشېبو
وروسته شوکت هم په انګرې کې رانېکاره شوه د تره

او ما ماگانو خو پېغلو لورگانو پرې یوڅه ریشخند ووا هه او کورته راغی موربې ورته راغله او پرتندی یې بسکل کړ او خپلې کوتې ته ولاړ، پښتنه لکه دگلانو په منځ کې چې برق لگېدلی وي ناسته وه، شغلي یې کولې، شوکت خپل واسکت او څادر په کوټ بند کې وځړول او دپښتنې خواته راغی، دهغې پراوړه یې لاس کېښود دنوي ژوند او نوي کور مبارکي او ښه راغلاست یې ورته وویل، پورته یې کړه اوله ځان سره یې په پالنگ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ یې نه ویل، شوکت ورته ویل گوره پښتنې! زما داسې نه خوښېږي چې لکه د بوت په شان به راته ناسته یې او هېڅ به نه وایي. ته پوهېږې چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي او تل مې ترې ته غوښتې یې او اوس به ته راته گونگه ناسته یې داسې امکان نلري ته باید له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې مور شم، پښتنه مسکه شوه سترگې یې وزبېښلې او د پرېه زور یې بېرته کړې په خپل ځای کې وڅوڅېده لاس یې خپلې چېې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بیک یې خلاص کړ، دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي، پښتنې له بیک نه یوشی رواخت او د شوکت مخته یې په لاس کې زړوند ونيوه دا هغه لاکت وه چې له برکته یې نن شوکت او پښتنه په یوه پالنگ سره ناست دي او ددواړو ژوند یې سره پخپل نري تاروتار، نو پښتنې لومړی په لاکت کې د زړه تصویر او بیا خپل زړه ته لاس ونيوه او ویې ویل پوهېږې! نن دوه زړونه یو کېږي!

جوالی

په خپل مات اوزور لاس گاډي کې يې په داسې حال تکیه وهلې وه چې لاس گاډی يې د لاسونو په واسطه درولی و او تيار (عربه) يې په هوا وه، په تورو، خیرنو او چاودو، چاودو لاسونو کې يې له ناڼوای څخه رااڅستې ډوډی، داسې کلکه نیولې وه تابه ویل چې څوک يې ترې اخلی، په خولې يې ورڅخه کیونه (مړی) شکولې گوله به يې چې په ستونې کې بنده شوه نو غاړه به يې اورېده اولنډه کوله او به هم نوې چې په وچه گوله پسې يې غږپ کړې وای له ده سره نورو اړه هلکان هم ول، خو هغوی دده په شان مایوس او مانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالا راپیداشي او بارور سره وي چې پرده يې تر کوره او یا هم دموترو ترتمخایه پورې یوسي، زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم او دی مې دسترگولاندې

خاره کله به مې ځان يو طرف او کله بل طرف ته کړ، ترخو دده راباندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه يم. ترنبايسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه، خو ما هم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل کار پسې روان شوم، سو دامې وکړه، سو دازياته وه او نه مې شول کولای چې پخپله يې کورته دننه کړم نومې له ځان سره همغلتنه په بنار کې پرېکړه وکړه چې، که زما ترور رسېدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم يو څو روپۍ مزدوري به ورکړم او سو دابه راسره کورته دننه کړي، همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته راوړسېدم گورم چې دی لاهماغسې د تېر په شان ناست دی خوداخل يې سردلاس گاډي په ديوال پورې لگولی وه او دغم او اند بېننو په سوچنو کې د خوب نړۍ ته تللی وه. له ډرپور څخه مې دو درېدو هيله وکړه، راغلم مخې ته يې ودرېدم خودا چې مو تر راسره کرايه ټکسي وه نو نه مې شول کولای چې دده په تندي کې دغم او اند بېننو کړنې ولولم او ځان پرې پوه کړم، ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه کېښوده، واوره! لدې سره ژر راپورته شو سترگې يې سره

و منبلي، ماته وايي! باردرسه دي!، چپرته يې وړې؟ دده په داسې وړو خو مجبور و خبرومي له سترگو او بنکولاري وکړې، زړه مې خراب او ستونی مې بند شو د خبرو توان راسره نه وه له لاسه مې ونيوه رآخه، هغه ماته حيران، حيران کتل ښه نو چپرته خو؟ غاړه مې تازه کړه رآخه په دې موټر کې سو داده هلته به يې زموږ کورته دننه کړې او يو خور وپي. به درکړم، ژر يې پر ځمکه پر تې ربري خپلي. چې خو ځايه يې په ټوټه باندي ترلې وې په پښو کړې، رآخه چې خو، په موټر کې کېناستو، زه دده دې حالاتو سخت وځورولم، خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه راته ووايي، بېرته به يې سر ته کړ، اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې؟ څه چل شوي دي؟! ته خود خدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوتان، پاکې سوتره سپينې جامې، موراو پلار، وروڼه او خویندې به هم لرې نويي اولې ناميده يې!!؟ که ژاړم نو بايد چې زه وژاړم ځکه چې له دوڅخه يوڅه هم نلرم. دهلک خبرو حيران کړم په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېر کړل ما چې دده بې وسی او په ده کې بيادده شجاعت او نرتوب ته وکتل نوزيات

خوښ شوم ويل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره
خوډې د ابخت دومره سپېره نه وای، مایې پر سرلاس
راکش کړ، نه هسې مې ستاملگروته چې هلته له تاسره
ناست وو یوڅه طبیعت خراب شو، په کړس کړس یې
وځنډل او ورسره متصل یې له سترگوڅخه یوډوه گاتې
اوبنکې په خلاص گریوان کې راپرېوتې په چاودولا سويې
سترگې وچې کړې او په موسکې لهجه یې وویل ماویل
چې داڅه خبره ده داڅوڅه زموږ لمړۍ ورځ نده چې جوالي
توب کوو، په دې وخت کې کور راوړسېده او دده خبرې په
نیمه کې پاتې شوې، سودا مو له موټره راکوزه کړه
، ډرپورمې رخصت کړ، هلک یوه پنځوس کیلويي بوجی
چې اوږه پکې ول رانېغه کړه، واړه او تنکي لاسونه یې
ورته له ملانه راتاو کړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته
یې ويل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره
د غورپو غټ ټیم له کونډې څخه راو نیو مخکې شوم کورته
د ننه شولوځای مې ورته وښوده، بوجی یې کېښوده اوله
سترگومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې ورپسې
راوتم ده هغه نوره سودا هم راوړسوله دا چې دکور لار لمخ

په بره وه اولرېشان پېچومی وه نو هلك خوله خوله شوه ،
لمن يې راو نيوله ترڅو پرې خپل دمخ او تندي خولې وچې
كړي خو هغه هم په اوږو سپېره شوې وه ، لاس يې راتاو كړ
او ترڅنگلې پورې په لستونې يې خولې پاكي كړې
، ماسود او كتله پوره وه ، دى پرځاى دې چې لمانځنه خپله
حق الخواري وغواړي همدا سې روان شوزه به ولاړ شم
، مخ مې وروگرځاوه هلك له دروازې نه په وتلو كې و چې
اواز مې پرې وكړ ، ودرېره خپل ځاى ودرېده ورغلم په اوږه
مې لاس ورته كېښود ، ايا ته هر وخت همدا سې كوي له
چاڅخه خپل حق نه اخلي او ترې څې؟ وى ! نه زما هېر شول !
پر تندي يې خولې روانې وې بيا يې مخ د لاس مټ پلوته
واړوه خپل تندى يې پرې راكش كړ ، جېب ته مې لاس كړ
يو د پنځوس افغانينو ت مې وركړ ، هلك ژر خپل مخكې
جېب ته وكتل چې هغه هم سوري وه له ځانه سره يې څه
وويل ما فكر وكړ چې كمې به مې وركړې وي ، ولې كمې
دي نورې خوروي . دركړم ؟ نه ډېرې دې راكړې ، ماويل چې
له ماسره خوماتې پيسې هم نشته چې تاته بقايه دركړم كه
ترماركېته پورې راسره ځي نو هلته به يې درته وړې كړم

، اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به یې درته راوړم ، نورمې نو دده صداقت او شجاعت له سترگو یو ځل بیا اوښکې روانې کړې ، سلگيو واخستم ، لاس مې ترې راتاو کړ غېږې ته مې رانږدې کړ ، هلک ځان رانه لرې نیوه ! نه گوره زما کالي خیرن دي او ستاسپینې جامې به هم درته ناپاکه کړي ، نورمې هم په غېږکې ټینگ کړ او ښه شپبه مې له ځانه سره جوخت نیولی و ، دده په گرمو او ښو کومې په خپله سینه لوندوالی حس کړ سلگيو واخست ، بېرته مې پرېښود ، پوښتنه مې ترې وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښایه ، دکوم ځای یې ، پلار دې څه کار کوي ، بل ورور لرې...؟

درلوده مې خواوس نه ، نوم مې جواد دی ، پنځه کاله کېږي چې پلار مې مړ شوی ، هغه دسرطان په ناروغۍ اخته وه او یو بل ورور مې درلوده چې له مانه مشروهغه هم پروسې کال ایران ته دمزدوری لپاره تللی و چې هلته په یوه ساختمان کې ددرېیم منزل له خوازي څخه راپرېوته او مړ شو چې ډېر وخت یې مړی هم مورته چانه راکاوه ، اوس مې په کور کې یوه بوډی مورده چې هغه هم ناروغه ده

اود مرگ په بستر پرته ده خود ابي راته ونه ويل چې د كوم
خاي دى دا چې زه يې هم بڼه و خورولم نور د پوښتنو وس هم
راسره نه و ورته مې وويل چې دا پيسې ټولې ستاشوې
او كه كمې مې دركړې وي نوراته ووايه چې دريې كړم، څه
ټولې زماشوې!!؟ ماته خو خلك د شلور وپيونه زياتې نه
راكوي دواسكتې جبب ته مې لاس كړهغه د استعمال چې په
همدې ورځ يې ماته په كور كې راكړى وه، وركړ، داواخله
پكار پرې دې، هلك د استعمال واخست، روان شو
خود تللو په وخت كې يې له ځان سره څه وويل، ماته تلوسه
پيدا شوه بيا مې ورته غږو كړ تاڅه وويل، هلك رنگ
وواهه فـكـريـې و كړ چې مابه دده خبره اورېدلې وي
نه هسې ماويل؟

تاڅه ويل ماته به يې حتماً وايي، هو هغه نن چې له كوره
راوتم نو مور مې راته وويل چې زويه كه كومه روپۍ
كار دې و كړ نوله ځانه سره يوه ټوټه ياد استعمال راوړه چې
داسر مې راته زيات خوږ شي نو پر هغه به يې تړم ما وويل

چي زه دابه مې مورجانې ته ورکړم اوپه پيسوبه نورڅه
واخلم.

نن بيا دهرې
ورځې پشان
دلمرله راختو
سره له كوره
راووتل، نرى
نرى يخ شمال
لرېده، ځمكې

جعلی پنځوسسي

هم پر خپلو سپينو جامو چې له واورې څخه يې جوړې كړې وې
د خلكو سترگې برېښولې، خلكو په خيرات كې وركړې زړې او
اورېدې كورتې گانې يې اغوستې وې او دخپلو دندو په لور رهي
شول، ددوى دواړو دنده يوه وه يوځاى به يې كار كاوه خو په يوه ځاى
كې نه!

ددوى وظيفه دا وه چې له سهاره تر ماښامه به يې لاسونه دبل
چاپرواندي د سوال په خاطر غزېدلي وو.

درنولو ستونكيو تا سوبه هم په دې فكر كې ياست او په ذهنونو كې به
موډاپوښتنې او پرې راوړي چې دا بد بخته څوك وو، ولې يې نوره
مزد ووري او خوارې نكوله چې د سوال او گدايي مخه يې نيولې
وه!! خيرزه يې درته وایم دادواړه ((رشيد)) او ((سعید)) هغه
بدقسمته او دخوارې برخې خاوندان ورونه وو، چې د عمر و نو په شپږ
كلنۍ او اوه كلنۍ كې د یتیمۍ هغه سپېره خپېره دوى

پرمخونولگېدلې وه ، چې دوی یې د سوال هغې کندی ته وروغورخول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي .

ددوی پلاردوه کاله مخکې په یوه ترافیکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه وکړ او څو میاشتې وروسته یې مېرمن بل وروپه نکاح کړه او پردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ، مدرسې او جومات دروازې وتړلې شوې ، اوس نودوی ته دوه کوچنۍ خويندې او یوه مور ورپه غاړه وو ، سره لدې چې موریې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه یې ددوی پرغاړه وه ، له همدې وخت څخه راپدېخوا دورځي پنځوس ، پنځوس افغانۍ په دواړو وروڼو کړه شوې که به لدې پیسو څخه یوه انه هم کمه وه نو دیوغم له پاسه به پرې بل غم جوړؤ .

نن بیاترناوخته پورې وگرځېدل خو په دواړو یې ایله نهه او یا افغانۍ پیدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه د شپې له تیارې څخه هم وېرېدل او د تره له ډاره هم کورته نشوای تلای ، یوبل ته مخامخ ودرېدل سعید رشید ته وویل که لاړ شو کا کاخوبه مو له کوره وشړی ، وبه مو وهي او.....

ددواړو سترگې له اوبښکو څخه ډکې وې حیران حیران یې کتل اونری نری شونډې یې یخ رېرېدولې ، ددواړو دپوزوسرونه داسې سره اووښتي وو ، تابه ویل چې سوررنگ یې پرې وهلی دی ، دوی په همدې اند پښنو کې وو ، چې یوسړی یې ترڅنگ وړېد او ددوی په معصومو څپرو کې ډار او پرېشانۍ علت یې ورڅخه وېوښت .

دوی هم په ژړاوسلگيو کې ورته قصه بيان کړه سړي چېب ته لاس کړه او د پڼخوس افغانیو دوه نوټونه یې راو وپستل وریې کړل او دواړه یې پرتندي بنکل کړل او ترې روان شوه .

دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره دکورپه لور روان شول ، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې داسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړوي ، تره یې میده پیسې ، (چینیچ) و شماره او بیایې دواړه پڼخوسیان راواخستل بنکته او پورته یې ورته وکتل ، درشید نوټ یې په گوتو کې و مروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې خپره ورونښلوله ، پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوړه و نیوه ټکان یې ورکړل وړند خوبه نه یې ، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم گوره چې اصیل ده او که جعلی .

شگوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانگويي د حسين مخ گل غوتي. سپرولي، چې درو بيارانو تگ راتگ ورکړه پيل شو، ډله ډله خلک به له خپل کلي او نورولپرې ځايونونه به په جرگو شپه او ورځ راروان وو، خود شگوفې دکورنۍ ځواب به منفي وو، ويل به يې چې لايې لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلوزده کړو ته داوم ورکړي، په دې وخت کې شگوفه د بنوونځي په نهم ټولگي کې زده کړياله وه، لايې د ژوند د ملگري په اړه فکر هم نه وو کړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبوري فکر نه کوي، د همدې سپرلي په پای کې شگوفه يوبنکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه، حال دا چې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه و چې هلک يې خوښ نه و، هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لايې ځان کوچنی باله، په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولگي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې بنوونځي لوستل، يود دکوررو اوبله داناثوپه لېسه کې وه، دا چې شگوفه بنکلي، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو د مشال هم ډېره خوښه

شوي وه، اوله خان سره يې پرېکړه کړې وه چې که دخداى پاک
رضاو له نوله شگوفې سره به واده کوي، خو هغه ډېر جدي هم نه و،
لکه دنورو خلکو او ځوانانو په شان چې يوڅه يې خوښ شي نوبيا
يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي اولاسته يې راوړي
، که هغه په زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي، مشال له دولسم
ټولگي نه فارغ شو، او شگوفه لايوولسم ټولگي ته تازه بريالى
شوي وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيا هم هغه له بنوونځي
اوزه کړو نه چا منع نه کړه، خپلوزده کړوته يې ادامه ورکوله، له
همدې بنوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغه شوه نو خاوند
يې ورته وويل چې اوس به دواړه دکانکورپه ازمويڼه کې يوځاى
گډون کوي ولې چې هغه غوښتل دواړه يوپوهنځى ووايي،
شگوفې ورسره ديوځاى ازمويڼې ورکولو ومنله خودمشال انتخاب
پوهنځى دهغې نه وو خوښ، هغې غوښتل طب ووايي او يوه ډاکټره
شي، همداسې يې وکړل، دخداى پاک مهرباني وه دواړه دخپلو
خوښو پوهنځيوته بريالي شول، دخپلوزده کړو ترڅنگ يې خپل
کورني ژوند ته هم په سمه توگه توجه کوله، دکورنۍ نور غړي يې
هم نه پرېشانه کول، شگوفې دخپل خسر او خوانبې سره ډېره مينه
لرله، دهغوى به يې ډېر عزت کاوه، دانو اوس د۲۷کلونو وه چې له
طب نه فارغه شوه، له فارغېدونه وروسته په خپله منطقه کې يې
معايڼه خانه جوړه کړه، داچې دوى ښارته ډېر نږدې اوسېدل، کلی
اوکور يې هم ډېر گڼ مېشتى وو، نونښه گزاره يې روانه وه، دواده يې

پنځه کاله تېرو و چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی (وصال) سره د یوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو، چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ!! په دواړو موټرو کې د مشال په گډون څلورتنه ځای پر ځای شهیدان شول، شگوفه او وصال هم ټپیان وو، مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول، له تداوی او درملنې، پنځه ساعته وروسته شگوفه په هوبن راغله د لیونو پشان یې اخوا د پخوا ته کتل، ژر یې په ځان یو ځغلنده نظر تېر کړ، گوري چې دواړه پښې یې په گچ کې دي او تر څنگ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بند اژت او کړ شوی و په بل چپرکت بېهوښه پروت و، د ځان گرد چاپیر، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووتله مشاله!! له دې سره پرې ډاکټران راټول شو، لاسونه او پښوې ورته ټینګ و نیول، خو هغې ډېر بد حال کاوه، په وار خطايي سره یې ویوښتل مشال څنگه دی او هغه چپرته دی؟ ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی، اوس راځي، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال د تره زوی و سترگې ولگېدې، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شگوفه په هوبن راغلي، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې، مخ یې ترې واړاوه، دهغې په زړه کې بیا وېره پیدا شوه، او ازی یې پرې وکړ سېلابه! مشال څه شوایا هغه ښه دی؟! هوللامې ښه دی، له ژرانه په ډک ستوني یې وویل. شگوفه پوه شوه چې هر وروځه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راوړلی. له دې خبرې سره سېلاب ترې روان شو، دې ډیر بد

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکت خخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه، ویی نیوله دې پرې همداسې منگولې لگولې او مشال مشال یې وایه، ټول وایې په سراخیستی وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه، په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لالامې نور ژوندی ندی هغه مړ شو! نا!!!! احمقه ته دروغ وایې د سېلاب په مخ یې وارونه وکړل او یوه چپرکت نسکور شوه. وروسته له یوې نیمې میاشتې شگوفه له روغتون خخه خارج شوه، اوس یې پنبې هم روغې وې، خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې، له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماډیگر به په وخت راتلله، د کتنځای (معاینه خانې) ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته. د خاوند مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شگوفه له وظیفې سترې او ستومانه راغله نو یې مشر لېپور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شگوفه په خپل ځای کې ودرېده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه، خپل لېپور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوي؟ زما خولتر اوسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تا بدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

وويل چې دا خبره بل ځاي ياده نشي نو د دواړو په گټه به وي او کڼه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه کې اچولې وې او هماغه خپله خبره يې کوله، خو شگوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله ترڅو يې خبره سپين گيروت ته ووتله، د شگوفې ورونيو د خپلې خور په گټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله گټه، لنډه دا چې جرگه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې. شگوفې جرگې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راکړيده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ۲۰ کاله عمر ولري او ددې ترڅنگ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خود نصير لالاد لور پر ځاي يم نو زه څنگه هغه سره نکاح وکړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه يې او زه بايد له تا سره نکاح وکړم دا چې نصير ډېر مالداره سړی و، نو جرگه مارو ته يې ډېرې پيسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وکړه چې شگوفه اوس د نصير دوی د کور عزت ده، او بايد نصير سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله. جرگه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل، بېگانه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح يې وتړله، شگوفه هم خپلې کوټې ته يوړل شوه، کله چې ښځې د ناوې له کوټې نه ووتلې، هغې دروازه

وتړله ، تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه ، په تشناب کې دڅارويود حلالې لويه چاره چې په چرمي پوښ کې وه په تير کې راڅرېدله ، هغه يې رابښکته کړپوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه دځان لپاره دار اچولې وه ، چاره يې له پوښ نه وپستې وه ، اود پښولاندې يې خراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوتې ته راغی نو گوري چې دروازه تړل شوې ده ، څو نارېې ورپسې وکړې چې شگوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ، نصير په غوسه شوه ، دروازې ته يې لغته ورکړه ، دکوتې دننه خوانه قلیک راوخته ، کوتې ته په غوسې سره ننوته خوشگوفه په کوټه کې نه وه ، ژرېې د تشناب په لور وکتل ، هغه دروازه هم کلکه وه ، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته وو هله ، چې له لغتې سره نصير د تشناب په منځ کې په ډنډ وینو کې ودرېد گوري چې شگوفې ځان راڅرولې او چاره يې په کېده کې بنده وه .

نہیلی

پہ خلورم ٲولگي کي موزده کري کولي دژمي سخت موسم و يخي هوا هم خيلي منگولي داسي کلکي ننبلولي ولي چي دخلکوله خيگره ٲراوٲبروتله په هغه وخت کي دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چي لکه دلغمان - ننگرها راوخي ني نورو وروسته ٲاتي ولایتونوته يي په بنونخيو کي بخاريو او دسون مواد واسانتياوي برابرې کري واي.

په ٲولگي کي اول نمره وم يوورخ نگران راغي اول ساعت موقران کريم وه استاد مودرس ووايه کوم کارورته پيداشوه دصنف خخه دوٲلويه وخت کي يي ماته مخ راواړه اوتاکيدي راباندې وکړ چي په شاگردانودرس تکراره ،وراني ته يي ٲربنږدي

داستاد له وتلوسره سم زمونږ يوٲولگيوال چي ظاهره شاه نومېده په سندرو او زمزمو پيل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفي و چي تل به يي په شونډو موسکاه خوره وه هغه ٲراخه اوله ميني ډکه ٲنډه لرله، خولږ شوخ وه، زه په دي نيت خنک ته ورغلم ترخودي ارام کړم اودرس ته يي توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چي و

بي و و بروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېر سرعت سره تېر كړم زما د لاس شمال به دده په مخ ولگېږي او دى به خپل درس ته متوجه شي خواسوس چې د ظاهره شاه په نصيب كې به زما له لاسه ديو خوشبېولپاره د خپېږې درد وه اوزما په نصيب كې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زما د لاس ورسېدل وو او دهغه مخ را اړول، چې يو ترنگ مې ترغوږو شو او دهغه له مخ خخه مې سره بخركي دالوتوپه وخت كې ترسترگوشول چې ددې خپېږې دهغه په مخ له لگېدوسره مې دزړه په سريو سخت گوزارو شو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترگې زما په لور راوړلې چې غبرگې اوبنكي يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل كړل خو ده زما په خوله لاس كېښود اوله خدا سره يې يوځاى وويل كومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوى هېڅ پروانه كوي په ټولگي كې داسې خاموشي خوره شوه لكه دشپې چې په هديره كې مزل كوي؛ يواځې دخپل تنفس اواز اورېدل كېده يوځل مې بيا د عزريه انداز مخ ورواړوه خو هغه بيا هم ځان گرم گانپه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولگي ته ورسېدو ظاهر شاه داقتصادي مشكلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وكړه او ديوې گولې حلالې روزى دپه لاس راوړلوپه لټه كې شو خداى ج مهربانه دى هغه(ج) وايي چې تاسې حركت وكړئ نورمويه چاروكې برکت زه اچوم يو كال ورسته يې ټكټر(تركتور) واخيست په سر كې يې ورته

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې ورباندې کوله

ښه یې ساعت تېروه یوورخ خبرشوم ، چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننگرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترگوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولگي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه وو خبر چې څه پېښه شوې ، بېرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي ، خوکاش چې دا په رښتیا هم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشگو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټر کې شگه وړله مزدورانوته یې ویلي وه چې تاسوشگه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم خودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سربې کار کاوه چيغه یې کړېوه چې هلې استاد مرشو له دې سره خړې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و ، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شگوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له څلورومياشتو بستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانو یې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطر داده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښو فلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې گدځي

هغه ظاهر شاه چي هميشه به يې په خوله مسکا اوز زمې خوري وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله، اوس يواځې اويواځې سپينې
اوبسکې چي دسترگوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملگري
بولې.

کلیواله

تل راته همدایوه خبره کوی چي، زه ستانه یم خو بن، او هسی په خوله راته وایي چي مینه درسه لرم، ته خو یو ځل ماته داموقع را کړه چي زه خپله مینه له تاسره رښتیا ثابته کړم او که ته تل همداسې غلط فهمي کوي نو دا باید هم ومنې چي هر پیوند په اعتماد ولاړ وي، او چي اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای، نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي بنسکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای، خودې به هر وخت همداهڅه کوله ترڅو ځان زما په وړاندې صادق وښيي، خومادا وخت نه ورکاوه. مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلي چي له یو چاسره دې په سیل او چکرو وځي، او بیامینه خوتهمت، تهمت دی، دابه چېرته ددې خبرو توان او حوصله ولري، نومې یوه ورځ ورته وویل: راځه چي په دې هرڅه غټه تیره کېږدو، زه اوتهد غریبو کورنیو څخه یو، له ما وتاسره دا خبرې خوند نکوي، ټوکه مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلی یې، مخ یې راواړاوه، ایا یواځې دخانانو او مالداره خلکو زامن باید مینه

وکړي، ایا یواځې هغه خلک چې په بنارونو کې ژوند کوي د مینې لایقان دي، ایا د غریبو لپاره یواځې او یواځې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، د مالدارو لخوا پرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ ایا غریب هېڅکله هم دا حق نلري چې خپل د ژوند ملگری پخپله وټاکي، او که دا په کوم کتاب کې راغلي وي نوراته یې وښايه، او که چېرې وپرېږي نو سم راته ووايه، زما له طرفه پوره مطمئن او سه او داهم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووينې نو که یو ځل هم وروسته وگورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وگورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم، خوته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای، خو یوه خبره درته حتماً کولای شم، او هغه دا که چېرې زما واده له تاسره ونه شونو زه بیا یواځې یوه لار لرم او هغه دهم ځان وژنه ده، هسې هم ته وایي چې مینه د غریبو خلکو کار ندي، خود اځان وژنه او ځان سوزونه بیا د مالدارو کار ندي، ایا تا چېرې اور بدلي چې د کوم خان او بډای سړي لور ځان سپڅلی وي؟ نه هېڅکله هم نه، تل دا ټکه د غریب او بېچاره په کور را پرېوتې وي، او قرباني ورکوي، ولې چې ستا پر خبره چې غم، درد او کړاو خو یواځې غریب ته پیدا دی.

نوره رانه روانه شوه، په تلو کې یې وویل: ته اوس هم وخت لري زه له ځان سره حیران ولاړ پاتې شوم، بله ورځ زموږ کورته دڅه شي لپاره راغلله، زما له مور سره په خبرو بوخته وه، زهم په کور کې وم خولې ناروغ وم، د پرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه، مور مې

ورته وويل: زه پخپله درتلمم، خونن زهير ناروغ و پښه يې اوبښتې وه، دهغه لپاره مې د چينې غاړې له پټي نه د ارهنډې پانې راوړلې ترڅو يې ورته گرمې کړم او په پښه يې ورته وتړم، نو په همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم، دې مې ژې مورنه پوښتنه وکړه، دزهير پښه اوبښتې ده! ولې ډېر خوبه ژوبل نه وي؟

نه هسې هغه خواته معلوم دی، چې غټه سپرې شو خولاوس هم د ماشومتوب څو يونه کوي، پروڼ يې په غره کې پښه تاوه شوې وه، بيا مې هغه شکسته بند ته بوتله، هغه وويل چې پښه يې اوبښتې ده، پرځای يې کړه ورته.

ماددوی دواړو خبرې اورېدې، خو ځان مې غلی کړی و، هغې زما مورته وويل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وويل په کوټه کې دی.

ښه نوزه ورځم يوځل يې گورم.

همداسې دکوټې په لور روانه شوه، ماژر ترڅنگ ايښی کتاب راپورته کړ، او ځان مې پر مشغول کړ، ددروازې ټک ټک شو، ما وويل څوک يې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم، ملینا! ته يې راځه کنه لېونی نو بېرون څه ته ولاړه يې؟ راغله ولې تا چېرې کتل چې پښه دې واوبښته، ته همداسې يې تل هواته گورې، ما ورته وويل تا بيا اپلټې پيل کړې؟ هغې وويل اپلټې ويل خو اوس زما عادت گړځېدلی دی.

ماورته وويل ښه داهرڅه پرېږده غواړم يوراز درته ووايم، خوگوره چاته به وايي نه، هغې وويل ښه وايه څه دي، بيادې كوم پلان جوړ کړی دی، ماورته وويل: ستاسو دکور شاته هغه لوی خوړ چې دی، هلته مې پرون یو نوی دام وليد چې چا دسيسو لپاره غوړولی وه، اوله ځان سره مې پتېيلې ده چې بېگاته يې راټول کړم، په کړس کړس يې وځنډل، اوس دې غلام هم پيل کړې، ماورته وويل چې ډېرمې خوښ شو، ويل يې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وويل ايا ته ليونۍ شوې يې؟ ته څنگه لمانسره ځې، که څوک موووينې نوبيا؟ هغې وويل نورې خبرې پرېږده خو چې ځانته ولاړ نشې.

بېگاته زه په څه بهانه له کوره ووتم، او دخوړ په لور روان شوم، په مادملينا خبره هسې باک وگڼله چې ويل يې زه هم درسره ځم، سپوږمۍ به هم دلس يوولسو شپووه، په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم، نومې عجلتاً ددام په ټولو پيل وکړ، نيمایي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنگ مې دتيرې دلگېدو غږ واورېد، ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختيار کړ، لږه شپبه وروسته مې بيا خپل کارته ادامه ورکړه، ماويل کېدای شي دا به زما وهم وي، بله تيره هم راوړه شوه، متصله ورپسې بله هم ولگېده خو زه پرې نه لگېدم، نومې زړه وښویده، منډې ته مې ځان جوړ کړ، چې اواز راباندې وشو.

منڍه نڪري ڇي پنبه به ڊي خوربه شي، دامليناوه، اوپه ناست او ازله خندانه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لږه شبيهه ڪي مي ٽول بدن په بنولولونډ شو.

ورته مي وويل ته خوپه ربنتيهاهم ڇي لپوني. يي ڪه په ڊي وخت ڪي مورځوڪ وگوري نوڅه به وايي؟

څه به وايي خووايي به ڪنه ڇي دام يي پتوه اوخندا شنه ڪره. سترگي مسي ورباندي برگي ڪري، ژرلاڙه شه ڪورته، ڪنه زه درنه خفه ڪيرم.

ويي ويل نن زه ڪورته نه ڄم، نن غوارم ڇي داسپورمي. زما اوستا دخبروشاهده پاتي شي، نن به راسره نبي ڊبري خبري ڪوي او اخري فيصله به ڊي راته اورو، زه درته نن هيڄ هم نه و ايم غوارم ٽولي له تانه واورم، ولي ڇي مادرته خپله پرپڪره ويلي ده، او زه باور لرم ڇي به زه دالوبه گتيم.

دهغي فيصله داوه ڇي ڪه چبري مورځو واده ونڪر نو هغه خان وڙني، خوما داهم نه شول زغملی، ترڊره دلته دلويوليوتيرو په منځ ڪي لکه دلپونيوشان ناست وو، اوپه خپ او ازمو خبري ڪولي، اخر مي په ڊپر عزله ڊي ڄايه پاڅوله او ڪورته مي ولپرله زه هم دخپل ڪور په لور روان شوم، ڪله ڇي خپل بسترته ورسبدم او پر بوتم نوله ڊپروسوچونو وروسته خوب له ڄانسره په يونامعلوم سفر روان ڪرم، نه پوهبدم په کومو ڄايونويي وگرڄولم، اخر داچي په يوه ڄاي ڪي يي په لويه شخري وارولم، شخري هم دهغه دام له خاوند سره منځته

راغله چې مایې دام پټه کړې و، هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم، داسې یې سترې کړم، چې نور له منډې پرېوتم، پښومې کار نه کاوه، یو وخت دهغه سرې لاس زما گریوان ته درار سپدو په حال کې وه چې دتمانچې فیرمې واورېده، له دې سره دهغه سرې دټنډې سرې وینې زما په منځ راوالتوې، او پرېوته، شاته مې وکتل گورم ملینا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فیر چې هم کوي، یوتوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راوینس شوم دلروړانگې، دکړکړې له لیارې دکوټې په منځ کې لوېدلې وې، گورم چې مور مې او ملینادواړه کوټې ته راننوتې، ویل یې ته لاتر اوسه ویده وي؟

نه نه ډېروخته پاڅېدلې وم، ملینادمسخرې په ډول وویل څنگه دی اوس خوبه دې پښه درد نکوي؟

ماوویل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وویل لورې! ته کېنه او زه چای تیاروم، او ډېره ژر راځم، هغې ورته وویل مورجانې که څه هم کارمې ډېر زیات دی خونن به ستا په لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مورمې له کوټې ووته، او دې په ماپورې خندل پیل کړل، خوماورته وویل ملینا ته لاسره په رښتیا مینه کوي؟

زه په رښتیا له تاسره مینه کوم.

څه مینه ای لېونیه مینه خویواځې مالداره خلک کولی شي زما اوستایې له مینې سره څه، ماورته ویل زه له تاسره واده ته تیاریم، په

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوټې ته راننوته زما خبره يې
لکه چې نيمه اورېدلې وه، زهيره بياڅه ته تيار يې؟
رنگ مې پک وټنستېده، خبرې رانه هېرې شوې، بڼه وچې مليناپه
ماباندې مخکې شوه او ويې ويل: مورجانې دچايو خوراک ته نور
نوخه دی نورڅه کولی شي درې واړويوه لويه خندا وکړه او دچايوپه
څښلومو پيل وکړ.

نیمگری مینه

فاروق به شپه او ورخ دهنغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و، داسې لکه دیو چاڅخه چې ډېر قبمې شې ورک شوی وي، صحرېه چې راپاڅېده سترگې به یې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي. په پوهنتون کې به له نورو ملگرو لېرې او بېل گرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملگري یې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به یې چې هر څومره دده ډېرېشانې د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول. سپوږمۍ هم دخپل نوم په څېر ډېره نښایسته، نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولگي څخه تر لسم ټولگي پورې د ټولگي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به درسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله، فاروق به چې کله ټولگي ته داخل شو نو لومړی به یې دهنغې څوکی ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولگي کې نه وه نو داسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه دمینی موسکا وکړه، ددواړو مینه یو د بل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه دانسان په رگونو کې وینه، دواړو به

داختر او رخصتياوپه ورځو کې يوبل ته ډېرې بنکلي تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولگي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په يوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او يوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولگي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ايساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره بنکلي وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ايسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او دهغې پلار ته يې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته يې پرېږدي خو هغه ورته وويل چې نور نوماته پښتو دا اجازه نه را کوي چې پر سپوږمۍ تعليم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمگينه شوه، خوبيا هم فاروق به ورته تسلي ورکوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بريالی شو خو اوس دهغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دې به کله کله د سپوږمۍ خواته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې يې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کورته دهغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار دهغې پلارته وويل چې موږ راغلي يو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.

د سپوږمۍ پلار يې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس! نه غواړم چې د سپوږمۍ دکوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

سپوږمې، مدو ته ورکړم او زما ورور هم همداسې غواړي نوزه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))

د فاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول، دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لا ډېر خفه شو، آن ساډويي پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نو مجبور شو چې بیا هم ځوځله ورشي مگر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه، سپوږمۍ هم ډېره خفه وه، پلار ته به یې تل ویل چې زه ستاله وراړه هغه چرسې، لیوني اولو فرسره واده نشم کولای هغه زمانه دی خوښ، مگر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې، او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفرا ونشه یې هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجرو کې اسېده، اونشې به یې کولې او کله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه او ویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلی یم او هغه یو بې سواده نشه یې، او چټل هلک دی، زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یې سره تریخ کړم.

په دې خبرو کې تقریباً یو کال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو د کوژدې ډزې واورېدل شوې، دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

پرېشانه په خو ورځو کې يې سر تر شفا خانو، زيارتونو او ملايانو ورسېد مگر هېڅ فايده يې ونکړه.

فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمينه اوس دبل چاشوي ، تل به يې دفکرونو او سوچونو بېرې له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه، خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو، او کور يې دوباره پرېښود، سپوږمۍ په دخپل مخ رياته تورې شپې سبا کولې اولکه شمع به ويلېده.

فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتې و، ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ، دسپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد، ليک يې په لړزانو لاسونو پرانيست، لايې پوره لوستې نه وو، چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته، هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلي ليک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی، لېونی شو، اخواد پخوا يې منډې پيل کړې، د ليلې دوهم پورته وخوت او ځان يې لاندې وغورځاوه، هلکانو ورمندېه کړه او تر څو يې چې روغتون ته رساوه نور روح يې دميني رښتوني څښتن ته سپارلی وه.

هلکانو د فاروق مړې کلي ته ورساوه لاپه لاره وو، چې کوڅې ته نږدې يوه بله جنازه هم راوړانه دوی، له يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه وياله کې پروت وو، دشپې پرې اوبه راغلي وې او وژلی يې دی.

مرگ ته په تمه

درونو لوستونکيو دادهغې بې وزلې، ناچارې او درسمونو په گرداب کې د راگېرې افغانې مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرې، خویندو، میندو پشان یې سترگې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولي نیولي وي اوله خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.

مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې، واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووايم، چې اوس په خپله هم خاوند، هم مېرمن، او خوانبې او خسرده.

کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو د ابه مې حتماً لیدله چې د افغانستان بانک او سرینا هوټل ترمنځ د غزېدلودو سرکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غورولې وه، او خپله به په خاورو کې ناسته وه.

خو ځله مې ولیده، خو دې به له چا څخه په خوله څه نه غوښتل بس یواځې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله، خو ځله مې له ځان سره وویل چې راجه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل (سوال) کولو مجبوره شوې ده.

خو هېڅ جرئت مې نه شو کولای، ویل مې هسې نه چې بدگمان وکړي، نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خپږي، او زما له خبرو

غلط مطلب واخلې، بيا به هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې
بل څه ويل.

ډېره موده وروسته يوه ورځ له لغمان څخه كابل ته راغلم، د اوږي
موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، گورم چې
دې په همدې وخت كې ځانته ځای برابروه او كناستله، په داسې حال
كې چې گرد او دوږو فضا نيولې وه، او يو څر حجاب يې په
ونو، دېوالونو او ځمكه غوړولې وه، بې له كوم سوچ نه مې
پرې اواز وكړ!

خورجاني! كه بده نه درته معلومېږي نو يوه پوښتنه درنه كوم؟
نجلی چې په يوه تور حجاب كې يې ټول ځان نغاړلې و، زما په لور
راوكتل، چې مخ يې هم نه ښكاریده، د لږ شېبې لپاره چپ شوه
بيا يې وويل:

څه وايي؟
د څه وايي په ويلو سره هرڅه رانه هېر شول، حيران شوم چې اوس څه
ورته ووايم، كله مې ويل چې راځه ورته ووايم چې نه هېڅ هم نه، بيا
مې وويل چې اوس خوبه حتماً بل څه فكر وكړي، زړه مې د زمري
كې، ورته مې وويل: زه چې كله په دې لاره تېرېږم تا وينم چې په همدې
ځای كې ناسته يې، خو يو څه چې زه ډېره اندېښنه ورته لرم، هغه داده
چې يو خوته راته ځوانه ښكارې، كه څه هم ما ستا مخ ندی
ليدلی، خو ستا له لاس څخه داسې برېښي چې عمر دې ډېر زيات
ندی.

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، كېداى شي د خان او سوال كولو ته د اړ كېدو لامل دې راته ووايي؟

نجلى په ناست او از وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې كوه. پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وكړي، نو مې له ژورنالېستيكي هنر څخه كار واخست، هغه وخت چې به مور ته استادرس وايه، نو ويل به يې چې: (كله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وكړئ نو كېداى شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شى ، چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنكړي او ياهم ستاسو سوالو ته له ځواب وركولو څخه ډډه وكړي نو په دې صورت كې به له داسې تاكتيكونو څخه كار اخلى او داسې خبرې به كوئ ترڅو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نومې ورته وويل: گوره زه نور كوم مقصد نلرم ، يواځې غواړم ستا په حال پوه شم ، او له تاسره څه خبرې وكړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله كې هم خپروم ، نو كېداى شي داسې څوك پيدا شي چې ، له تاسره مرسته وكړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شي ، دا اخبار او مجلې بيا د دولت ډېر لور پورې چارواكي او نور خلك تر لاسه كولى شي ، نو كېداى شي څوك خداى پاك مهربانه كړي .

نه پوهېږم څنگه يې خبرو ته غاړه كېښوده ، راته يې وويل : دا ډېره لويه كيسه ده خو زه له تانه دا پوښتم چې زه دلته دا څو مياشتې

وشوې ، چې راځم تراوسه هېچا هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې
نو تاته څنگه داسې احساس پیدا شو؟

ما ورته وویل: خیر دادهرچا خپل کار دی، ماډپرپخوا غوښتل چې له
تاسره خبرې وکړم ، خو هېڅ مې ښه نه گڼله، هغې راته وویل دا لوی
سرک دی، نو کېدای شي د اتلونکي او راتلونکي لارویان پرموږ
شک وکړي، ولې چې په دې کې هر راز خلک وي، نوزه نشم کولای
چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده، زه یو خبرنگار یم که ته
اعتراض نه لري زه به ستا خبرې په تایپ کې واخلم، اوستا غږ به له
ځان سره ثبت کړم، اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنگه وي
باید ددې په حال خبر شم، نو په دې صورت کې به هېڅوک هم کوم
شک ونکړي، راسره یې ومنله، ما هم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ
او تایپ مې ترې را واخست، ددې خولې ته مې نژدې کړ، ښه نو اوس
راته ټوله کیسه وکړه.

له خبرو یې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلی دي، ولې
چې هره خبره یې ښه په ټول تللې او دقت سره کوله، هغې وویل: نو مې
وږمه ده، کور مې په بېنحصار کې دی، زه مې پلار په ډېر
کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم، هغه وخت چې زه لا د
څلور کالو په عمر کې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم
وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې بې ویلي وو

چې وړېمه دبه د زاهد لپاره راكوي، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم كوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فكر پرې وكړي، او زما نننی ژوند په نظر كې وساتي، ورته بڼه كړي وو.

هغې وويل چې ډېره اوږده يې نه درته وايم، څلور كاله وړاندې مې واده وشو، چې عمر مې شپاړلس كاله وو، حال دا چې هلک زما سره په واده كولو نه و خوښ، خود خپل پلار په مخكې يې څه نه شول ويلای، له ماسره به يې په كور كې له پلار او مور نه پټ تل شخړې كولې، وهلم به يې، تل به يې راته گواښونه كول چې طلاقوي مې، تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وكړه، يونيم كال دمخه مې ماما (خسر) چې د زړه حمله پرې راغله مړ شو، كله چې هغه مړ شو، نو زما خاوند ماته په كور كې د ټولو په وړاندې وويل: چې نوره نوزه تانه شم زغملای، او نه غواړم پاتې ژوند له تاسره تېر كړم ته خپل كار كوه او زه به خپل، مور يې هم ورسره ملگري شوه، له څو مياشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار كورته وشپلمه، خو بېرته به راغلم، په كور كې به پلار هم راته ويل، چې ته له هغوی سره وخت نه تېروي، هغوی پر تاهېڅ نه دي ملامت، نوره زما كورته مه راځه په ځای ددې چې هغه زما پوښتنه كړې وای داسې خبرې يې راته كولې. تېر كال دنوي كال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنگ وكړ راته يې وويل چې نوره ته پوهه شه او دادې كور ته خونه ځي خود دادی زه درته كور پرېږدم او له كوره ووته، دري څلو بښتمه شپه يې وه، چې

دشپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنگ راغی، خوانبې مې
ځواب ورکړ، زه هم را بیداره شوم، خوانبې په غوږونو یوڅه درنده
وه، نویې لوډ سپیکر ان کړ، پوهه شوم چې او زد زاهد دی، مورته
یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم، ورته یې وویل چې
اوس موبایل، وږمې ته ورکړه، هغې ماته لاس را اوږود کړ تېلفون
یې راکړ، ما ورته سلام وکړ، هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب
راکړي وویل، نورې خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم. نجلی
بیا غلې شوه خو خبرو ته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته
له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې، که ته وغواړې نو له هر چا سره
واده کولی شي، زما له لاسه موبایل پرېوته، د ما ما بنځې مې موبایل
اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ، ټوله
شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور
کې خوانبې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي، ته باید
د کور لپاره هرڅه برابر کړې، په لوږه خو هم نه شو کېناستی، اخر تر
دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو) ته اړ وېستم هغې په داسې
حال کې چې له سترگو یې اوبنکې روانې وې او سلگيو یې خبرې
قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د
اغزیوپه انبار چې خېژم، خوڅه وکړم مجبوري مې ده، ډېر تعلیم زه
نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وگورم، اوس خو چې په
هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې
په انگلیسي او کمپیوټر پوهېږې؟ خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

انگلیسی. کله کله خو وایم چې راخته ځان ووژنم خو بیا وایم چې دا دنیا خومې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنیا هم خرابه شي او د دنیا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرگ راکړي، هغه په دې ځای کې بیا سلگيو ونيوله، ښه شېبه یې وژړلې، او ښکې یې وچې کړې او زیاته یې کړه وروړه! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نوزه مړه کېږم خلک یو ځل مري خوزه بد نصیبه تل مرم.

گتہ بہ زما وی

پہ دفتر کئی بی ٲول و پرولی وو ، کوم شخص بہ چہ دحاضری، لہ ٲہم
خخہ لہ ہم ناوختہ راغی نو پہ حاضری، کئی بہ بی خانہ قید او کسر
معاش بہ و ، ددی تر خنگ بہ بی پہ مامورینو بی خایہ ٲتکی
او غوصی ہم کولی ، نولہ ہمدی املہ بہ ہر مامور ہخہ کولہ چہ لہ
خپل وخت خخہ ہم یو خو دقیقہ ٲمخہ راشی ، پہ ہمدی نردی
ورخو کئی زہ ہم دیوملگری پہ واسطہ پہ ہمدی دفتر کئی دمامور پہ
صفت مقرر شوم ، پہ دفتر کئی بہ ٲولوملگری ددی لہ لاسہ شکایت
کاوہ ، ویل بہ بی چہ ٲرہ بد اخلاقہ دہ او ہیخ دچا مراعت نہ
کوی؛ دا پہ دفتر کئی داداری رئیس ور پرہ وہ ، اوسنی رئیسان خو پہ
میاشتومیاشتو وظیفہ تہ نہ ورخی ، زمور ددفتر سرنوشت ہم پہ
ہمدی ٲول و ، رئیس صاحب بہ ٲر وخت نہ و ، ماخولا تردی دمہ
لیدلی ہم نہ و ، کارونہ بہ بی ہمدی نجلی ٲر مخ بیول کہ خہ ہم چہ
دا زمور ٲشان یوہ مامورہ وہ ، یوہ ورخ پہ بنا رکی ٲر زیات ترافیکی
ازدھامات وو ، لاری بندی وی یو خو دقیقہ وروستہ ورسبدم ، لہ
سلام او ستری مشی وروستہ می جبب تہ دقلم لپارہ لاس کر چہ پہ

حاضری کی لاسلیک و کرم گورم چي یوه خانه مي په سره قلم قید شوي یو خومي په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مي دلته فکر ډېر خراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې تورې چشمې (عینکې) له سترگو پورته او دلنډ پیچک پر سرې بندې کړې، په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان ووېستل او مخ یې واړوه، زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوبلي سره کښېناستم.

خو ورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم گورم چې دا پخپله هم په خپل سیت نه وه، له ملگرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلي ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتگر عقربه په اتو او ددقیقو عقربه په دولسو ولاړه وه یعنی پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې، ټولو ملگرو ویل ښه دې ونکړل، اوس به څه حال کوي، شل تېرې وې له اتونو چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبي ته راننوته، له هر څه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظر تېر کړ او بیا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم یې په خانه سامان یو طوفاني غږ وکړ ((صابر!) صابر له اوسره سم دشنو چایو یوه پیاله له دوه چاکلیتو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو، دې دغاړې دتوریک ځنځیر کش کړ جگړې لب سرین یې په نریو شونډو تېر را تېر کړ، سپرې یې هم استعمال کړه، دچایو په کپ یې سرې شونډې وربنځته کړې او

يوکوچنی غرپ يې ځني وکړ، حاضري يې ځانته راکش کړه ، درېموت تکمه يې کېکارله دامروز ټلوېزيون چينل يې ونيوه په ټلويزيون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهای تو جکو جا ونگا هر دم)) ددې اوږې هم ورسره په خوځښت راغلي ، بيایې د مېز پر سر ابني شين قلم راپورته کړ حاضري يې پرانيسته د معمول سره سم يې قلم پر خانه ورتيټ کړ خو ناگهانه يې ټکان وخور او په خپل ځای لکه د کپچه مار ودرېده ((اين کدام آمر نو سرما مقرر شده که حاضری من راقيد کرده است)) ټول مامورين لکه خزان وهلي پانې رپېدل او هېڅ ځواب يې نه وایه بيایې سترگې راووستې ((فکر میکنم همه ی تان کر هستيند)) په خپل ځای ودرېدم . دا کار ما کړی ((بری تو اين صلاحیت را کی داده؟))

ما وويل قانون ! او قانون له هغه څه نه عبارت ده چې په امر، معدون ، رئیس ، ملازم ، قوماندان او عسکر ټولو يوشان تطبيقېږي او ما دا کار هم قانوني کړی دی او بيا خوته هم زما په شان يوه ماموره يې ته د کوم صلاحیت له مخې موبدنا وخته ، يانه راتگ په صورت کې غير حاضروي؟ له خپل ځايه راروانه نه شوه او مخې ته مې ودرېده ((من را خوب بشناس نام من رويا است و مشهور به غوره)) څه ! غوره !!؟ د غورې په اورېدو مې ذهن اته کال مخکې ولاړ لکه يو څه چې راپه زړه شي ، له دې سره يې گوته رانېغه (بلې غوره !) دگوتې له نيولو سره يې له مړوند سره په هغه داغ چې اته کاله مخکې يې له ماسره د پنځوس زره جُنْشيو پيسو شرط په ايښودلو

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظر شو ، له ډپر کونښن سره سره مې
ځان قابونشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستونې مې ورپورته کړې .
(اين چي بي نزاكتي است) اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم
او په يو ژور فکر کې شوم ، دوی يو وخت زمور همسايه گان وو ، له
چارې کار وڅخه راغلي وو ، پلار يې په ننگرهار کې يو نظامي صاحب
منصب وه ، خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهيد شو ، او دوی
يې تره کابل ته راوستل ، ددې مور به زمور کور ته ډډوډی
پخولو لپاره راتلله دا به هم تله راتلله اولوبې به مو کولې نژدې پنځه
کاله مو همسايه توب وکړ ما به هروخت مور ته ويل چې چې دا جنيـ
به راته غواړې دا چې ډېره شوڅه وه نو په کور کې به يې (غوره) بلله
، خومور به مې راته ويلې زويه دا خلک ډېرخانان دي ځمکه ، جايداد
، موټرونه او سرايونه لري مور خو حتی يوه غوا هم نلرو چې شيدې
او مستې يې وخورو ، دې هم له ما سره ډېره منيه کوله مور به چې کله
لوبې کولې ما به ويل (گټه به زما وي) دې به ويل (برد از من
خواهد بود) دپنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله
چې ما مورين و خو ځېدل نو ما هڅه کوله چې له ټولو نه وروسته
ولاړ شم ، همدا سې وشو چې ټول ملگري ووتل نو زه هم روان شوم او
چې خواته يې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ويل : (گټه به
زما وي) لکه په څنگ کې يې چې بم انفجار وکړي يو خېزيې وکړ
و درېده برنډې برنډې يې راوکتلې له دې سره مې خپل لستونې
پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرگي

پرانگار لیکلي وو ، چې (محبت گناه نیست) وروښود ښه و چې په دې وخت کې شعبة کې څوک نه وه چې اختیاره یې راباندي راودانگل غوښتل یې چې غېږانه را تاوه کړي خوډېر ژر بېرته شوه سجاد تو!!؟ او غلې ودرېده ماوویل هوزه (نی من قبول کرده نمیتوانم) له دې سره یې له سترگو څخه د مرغلرود دانو په شان اوښکې روانې شوې (اینه توبردی و من باختم) خدایه شکر که دوستم بعد از دیدم له لاسه یې و نیولم او د کورپه لور یې روان کړم. ډېر کشمکش مې ورسره وکړ خو یې نه منله اوله ځان سره یې بوتللم، کورته چې ورسېدو د دروازي زنگ یې وواژه دروازه خلاصه شوه ، دننوتلو هیله یې وکړه زه هم داخل شوم ، دننه په کوټه کې یې کېنولم مورته یې غږ کړ (مادر جان) یوه بوډی کوټې ته راننوته ښه ورته ځیر شوم خو اوس هغه پخوانی پشمینه نه وه مخ یې گونځې کړې وې په غوږو کې شوي وه دکاکا صالح هجران داهم دمرگ تر کومي رسولې وه ، ځای ته مې رانه وسته ، غوره یې غوږ ته ورنږدې شوه مادر جان (سجاد است امو که در لغمان همسایه ی مابود) چی سجاد بچیم تو!!؟ له دې سره یې زړه ته رانږدې کړم دموراود کورنی دټولو غږیو احوال یې راڅخه وپوښت کېښناستو ، غوره ولاړه دغرمی یې تیاره کړه لاسونه مو پرې مینځل په دسترخوان سره راگرد شو ، په دې وخت کې یوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمر به وه ترخوامې کېناسته ، غورې ته مې مخ ورواړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ، غوره غلې شوه او پرتله یې خوله راغله

غوښتل يې يوڅه ووايي خو مور يې مخکې شوه سجاد بچيم نواسه
من رايدی ، څه لمسی !!؟ مری مې په ستوني کې بنده شوه ومې
توخل خو ژغورې دابو گيلاس راته ونيو ، غړپ مې ترې وکړ گيلاس
مې په دسترخوان کېښود ، غورې ته مې وکتل خو هغې نه راکتل او
ټکری يې سترگوته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې
چيغه کړه پدرجان پدرجان ! ابوخوان چې بېروېښتان يې درلودل
اودچرسوډک سگرټ يې دگوتوپه منځ کې نيولی وه خونې ته
راننوته ترسلام او روغې وروسته له مور سره په دسترخوان يوځای
شو ، دغورې مور زه ورته وروپېژندم ، ماته يې مخ راواړوه شهاب
دامادم وپدرسونياجان له دېنه وروسته غورې وويل شهاب
پسرکا کاي م وشوهر من ، زما چې په تندي دښولو سپلانونه روان
وو ، اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتریخ درد مې
وکړ ، هغه درد چې داظهار لپا هريې زه ټکي نلرم ، ومې ، ويل ډېر
ښه ، د دسترخوان ترټولومې صبر وکړ داسې ولکه په اور کې چې
ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ، دسترخوان ټول شوه ومې
ويل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړ شم ، غوره زما په طبيعت پوه
شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې
داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وي کړی نو تره به
يې دوی له کوره وپستي وواو دا چې مابلله لارنه لرله نوله شهاب سره
مې واده ته غاړه کېښوده .

ما ونشو کرای هغه وژ غورم

روزي گل هم زمور د هېواد يوله هغو ځوانانو څخه دی، چې ددوه ویشتن کلن ژوند، هر پر او یې په غم او خفگانو نوکې تېر شوی دی، تل یې سترگو داو بنسکو په ډنډو نوکې لمبلي دي، خوسره له دومره لوړو، ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو، چې له یوه ځوان سره بنایي او بڼه پرې بنکاري، یو چې زما ډېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د بڼه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

بنکلي دنگه ځوانی، سپین رنگ، سوچه ریره؛ خو ما هېڅکله هم دده پرتن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده، تل داسې بنکاريده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې رابنکيل وي؛ ما پخوانه پېژانده، څومياشتې کېدلې، چې مور ددوی کلي ته را کډه شوي وو، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترگوته شو، کله چې به زه د ماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده، یوه ورځ مې وغوښتل چې ويې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وگنې.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛ د سهار نهه، لس بجې وې چې
زموږ د کور شاته، پتیبو ته ورتا و شوم گورم چې یوکس په یوه پوله
د پنبو په سرناست دی او سړیې د ځنگنو په منځ کې ورتیت کړی
دی، خدای شته ومې نه پېژانده؛ خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه،
ده هم سرراپورته کړ گورم چې روزي گل دی.

له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، ورته مې ویل اشنا څرنگه یې؟
وعلیکم سلام، شکر دی ښه یم.

توکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په
منځ کې ناست یې او خدای خبر، د کومې نجلی په یادونو کې دخیال
پروزر و الوت کوي.

هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راوړسېدم زما په طرف
راوکتل، په یوه شېبه کې یې رنگ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له
دواړو سترگو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنگړۍ ږیره کې
راوړغړېدې او خلاص، گربوان ته یې کوزې شوې.

خوله یې بېرته کړه، هو! د نجلی په یادونو کې خو وخت تېروم، خو
ته څه پوهېږ؟!

بیا یې شونډې مری مری شوې، سترگې یې سره وزبېښلې د
دواړو لاسونو په لستونو کې یې اوبنکې وچې کړې، سرې سترگې
یې زما په سترگو کې وگنډلې.

اوس نوزاما تلوسه او تنده لکه د سحرا دیوه منزل وهلی، سترې او ستومانه ترې پشان چې سمندر هم دیو جام او بوپه اندازه ورته بنکاري او دخپلې تندي د ماتېدو لپاره یې کمې بولي، ورو، ورو زیاتېده.

په زړه کې مې ډېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې، دده چټې ځوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نور نو د حوصلې په بوختۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترڅنگ یې کېناستم، په اوږه مې لاس ورته واچاوه، ومې ویل: اشناخه درپېښه ده چې داسې ناهیلۍ یې ایا مټین خوبه نه یې؟ او که داسې ده چې ته مټین یې خو پلار او مور دې نه دي راضي؟ نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!

ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنواخستی یې، زه چې تل تاگورم نو ماته په زړه کې ډېرې خبرې راگرځي ته خو ځوان یې، هرڅه دې په وس او توان پوره دي، نو بیا ولې؟

اه!! داسې یو سوړ اسوېلی یې وکېښ چې له ورايه پکې دغمونو کاروانونه بنکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې دیوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم، خو هغه جینۍ چې لمایې دژوند خوښي، دارام خوب، خواړه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یواځینۍ ایک یوه خوره.

څه!! ایا هغه چا.....مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟ نه!

نوڅه شوه چې ورپسې داسې پرېشان يې، كيسه راته وکړه که زه ددې
مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو يم.
هلک وويل اوس اوبه له ورڅه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې
و، نو هېچا سره ونکړه.

پنځه مياشتې وړاندې ما په ښار کې په يوه کور کې د صفا کار په
توگه کار کاوه، کله چې مازيگر کور ته راغلم، نو خور مې د
ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته يوړه له تستونو
وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورگي په ناروغۍ اخته ده،
په روغتون کې مو بستر کړه، يوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وويل
چې خور مې بايد عمليات شي. ما ورته وويل خو عمليات يې کړي
نوگورئ ورته څله؟ ډاکتر وويل دا عمليات دومره اسان نه دي، ما
ورته وويل ولې هغه څنگه زه پونه شوم؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه
هماغه شان وکړم، ډاکتر اول..... بيا ترې دخبرو ځای سلگيو ونيوه
، بيا يې زياته کړه زما خبرنو جامو او شلېدلو خپلکو ته وکتل او بيا
يې راته وويل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي، ما ورته وويل
خومره مصرف پرې کېږي؟

ډاکتر غلی شو، خو زه بيا پرې وردمخه شوم ووايه خو روپۍ پرې
مصرف کېږي؟

هغه وويل: څلويښت زره افغانۍ!!

خ، څخلويښت زره افغانۍ!؟

هو همدوره

ډاکټر داهم وويل: که په درې ورځو کې يې عمليات و شويچ کېږي
کنه ژوند يې په خطر کې دی، زما سر راباندې وگرځېده په سترگو
مې تياره راغله دېوال ته کېناستم

او خدايه اوس به څه کوم، ژر مې فکر پرځای کړو مې ويل چې له دې
نه هېڅ نه جوړېږي بايد يوڅه وکړم، چې د خور ژوند مې وژغورم،
بيامې وويل نواخر دا څلوېښت زره افغانۍ به ماته څوک راکړي،
خير خداي مهربانه دی، ولاړ به شم او له نېک نه به مې يې وغواړم
بيا به يې په تنخوا کې ورکوم.

ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونيوه، ولاړم په هغه کور کې مې
چې کار کاوه ورغلم او خپل نېک ته مې خپله ستونزه چې پکې
راکېږوم بيان کړه، او بيا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پيسې
راکړه بيا به يې درته په تنخوا کې مجرا کوم.

هغه د مسخرو پشان راباندې و خاندل، په ډيکه يې ووېلم، ويې ويل
يو اڅې ته دومره هونښيار يې او که بل ورور هم لري؟ ستا ټول درې
زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په يوه ځل څلوېښت زره افغانۍ
غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره مياشت دې د
پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.

ما ورته ويل هيله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي
هه هه هه هلک ښه په تېزه تېزه وژل بيا يې وويل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ
سره راته وويل: خو مړه دې شي کنه نوزما يې پرې څه.

همداسې نهیلی روان شوم. خو نورو دوستانو ته لارم خو هېچا ماته لاس رانکړ او دې ژورې کندی ته له پرېوتويې نجات رانکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې ولیدم نو همدایې راته ویل: لالا! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم!! ما به تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خویم کنه، خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي، دهغې... او یو ځل مې بیا په روغتون پرېښوده. پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و، بوډۍ مور مې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بیا لکه د ملنگ په شان په ډېرو کورونو وگرځېدم خو هېڅ څوک داسې پیدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې یو څه خیر واچوي، هرچا به ویل چې ته به بیا مور ته څه راکړې.

نور نویواځې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغیبې شفا غوښتو نه بغیر مې هېڅ په توان کې نه و، د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه دلارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولگي مور دواړه همصنفيان وو، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و، خوده راباندې اواز وکړه روزي! څنگه داسې دغم کاروان په مخه کړی یې؟ خدای دې خیر کړي، کیسه مې ورته وکړه، هغه وویل چې که نور هېڅ نه وي، نو ولې ته خپل پښتورگی نه ورکوي، د انسان چې یو پښتورگی روغ وي هم ژوند کولی شي، دلته بیا افوس

راغی، مارتو ته وویل: ای کاش، چې زما پښتورگي دواړه روغ وای،
ما خو هم تیر کال دهمدې، بد مرض اړپېشن وکړې.

زما اوبنکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته وویل:
که سونیا ستا خور ده خوزه دې هم وروریم، چې ته د خور په خاطر
هرڅه تیار یې، نو ایازه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني
ورکړم؟ راځه! زه خویمه کنه، چې ته هېڅ غم ونکړې، زه ورته خپل
پښتورگي ورکوم، له لاسه یې ونیوم، کش یې کړم، راځه سستي
مکوه، چې وخت نلرو. نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالی تر روغتون
پورې څنگه ورسېدم، کله چې لارم، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې
ووېل، ډاکټر صاحب، ما خو پیسې پیدا نکړې، چې د خور ژوند مې
وژغورم، دا ورور مې حاضر دی، چې هغې ته خپل یو پښتورگي
ورکړي، ډاکټر مور دواړو ته حیران حیران کتل، غوښتل یې څه
وايي خوزه پرې وردمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.

زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه گوره مه اقدام وکړه،
زما گېډه خپرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.

ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو، یوه اتاق ته یې بوتلو چې
ټوله شیشه یي وه خوشیښې یې په سپین رنگ سپینې شوې وې،
ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه
همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې دهغه جامې یې ماته

راکړې، نوريې دې په تذکره کې ځملاوه، او روان يې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې يوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر يې ليکلي وو، Apportion room ودرېدو، زه پو شوم چې دا عمليات ځانه ده، دلته ماته ډاکټرويل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ويې ليدل چې زما په سترگو کې اوبسکې دي، را اوچت شو، په غېږ کې يې ونيوم، کله چې ده زه په غېږ کې ټينگ کړم، زه سلگيو پسې واخستم، ده راته وويل:

ای ليونيه!! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیا ته تسلي ورکړه، چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نوريې دې داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېر زېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله گکې ته وويل، مورجانې! د سونیا پياوړې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا! ایا د سونیا پياوړې شته؟! دا چې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترگې يې سرې سرې وې چې راووته، چې ويې ليدم نو، ويې ويل: زويه هغه دې ډېر يادوي، سونیا تا غواړي، له پيره دارې نه مې اجازه واخسته، داخل ته دننه شوم، خور مې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وويل، خوزه پرې پونه شوم، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېر کړل، او په سلگيو يې پيل وکړ، زما هم ژرانه ټينگېده، خود نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژرلاي، دې ته مې تسکين ورکړ، ورته مې وويل: وگوره دادی، زېب تاته خپل پښتورگی درکوي، ته به بېرته روغه

شي، په تاهېش هم نه کېږي، خودالکه چې له خپل ژوند او مرگ نه خبره وي، په ماته گوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل خان ته لاس ونيوه بيا به يې سترگې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل خان نيمگړی کړي، او پرما يې همدا سې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنگون خپل سر کېښود، لکه د اجل پرېښته چې لادمخه په ورسې کې ناسته وي، اودهمدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونیا سره وگورم او نور يې رانه واخلي، هغې زما په زنگانه سلگۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورگي په لاس اتاق ته راداخل شو، خوداد سونیا اخري شېبې وې، نور يې سر زما له زنگون نه پرچپرکت پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته، نور په خان نه يم پوه شوی، کله چې په هونښ راغلم نوزه او زېب څنگ په څنگ چپرکتونو کې پراته وو، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همدا سې پروت وم، زېب لاهماغه شان بې هونښه وه، چې ما خبز کړل او سونیا په طرف مې وځغاستل خواوس هغه چپرکت چې هغه پرې پرته وه خالي و.

I Love you

سپلاڀ اوس په ملي اردو کي د تورن رتبې ته رسېدلی و ، له خپلې
وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېر زړور او باهمته ځوان
وو ، زده کړې يې تر دو لسم ټولگي پورې کړې وې .

نوپلار او مور يې غوښتل چې د سپلاڀ په غاړه د واده امېل وويني
يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کي ياده کړه چې زويه
هر کور د ماشومانو په شور ماشور ښه ښکاري .

د خداي فضل دی ته هم ځوان شوی يې او خور دې هم پېغله ده هغه
متل دی وايي چې: خور لور پېغله شوه نو بيا يې په کور کي ساتل
پکار ندي ، سپلاڀ د خجالت په فضا کي ورغبرگه کړه ، مور يې ستا
او دپلار مې چې څنگه خوښه وي هماغسې وکړي .

مور يې د سپلاڀ درضايت خبره پلار ته وکړه هغه ورته وويل گوره
د سپلاڀ مورې ! په دې کي دهلک خوښه او انتخاب ضرور دی
د خداي فضل دی زما دوه ورېرې په کور کي پېغلې دي ، يوه
ستا خورزه پېغله ده او زه د اباور لرم چې نه صادق ماته نه وايي او نه
مجيد ، خود اداو سنی زما نې هلکان دي هسې نه بل څوک يې خوښه
وي ؛ مور يې هم ورسره ومنله بېگاته چې سپلاڀ کور ته راغی

موريې ورته د پلار خبره ياده كړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ما وويل چې ته او پلار مې پوه شه او كار مو ، مگر موريې بيا پرې تينگار وكړ ، چې كه څوك دې خوښه وي نوراته يې بسايه سېلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې دخاله لور يې وه په گوته كړه شازيه ډېره د ساده فكر خاونده غلې اوبې كبره نجلۍ وه .

د سېلاب پلار او مور د شازيې دوى كورته ورغلل او دهغې پلار ته يې د نښنې خبره ياده كړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مټين سړى وه او دخپلې لور لپاره يې سېلاب يو مناسب هلک وگانه نو يې له سوچ او فكر كولو يې بسم الله كړه او د ستمال يې وركړ دواړو خواوو يو بل ته مباركۍ وويلې او خولې يې خوږې كړې ، په ډېره كمه موده كې د سېلاب او شازيې واده وشوه .

له واده نه نژدې مياشت وروسته سېلاب له كابل نه بل ولايت ته تبديل شو . ولاړ او په مياشت كې به يو وار د څو ورځو لپاره كور ته راته خو كله نا كله به يې تېليفون كاوه كله به چې شازيې ته خسر موبایل وركړ نو سېلاب به دهغې د ځورولو او غوسه كولو لپاره ويل **I love you** دې به ورته و خندل ما تاته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د كافرو خبرې مكوه خو ته يې چې نه منع كېږي !

او په خندا به يې خداى پاماني وكړه ، شازيه به له ځان سره مسكه مسكه كېده او ويل به يې چې دابه لا څه مانا لري چې دى يې راته هر وخت وايي او خاندي ، ډېروخت تېر شو خداى **ج** د سېلاب دمور او

پلار سوال قبول کړ او سېلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دخو
مياشتو وو چې (نيا او نيکه) يې په خدا اولوبو بلد کړيوه، سېلاب
به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه يې ورکاوه چې
دهغه يوه اوښکه به يې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تويه شي .
داځل سېلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنگ وواکه له ټولوسره يې
خبرې وکړې هغه هروخت له شازيې سره ترټولو وروسته خبرې
کولې کله چې شازيې ټېليفون واخيست، له سلام او پوښتنې
وروسته يې ورته وويل کورته کله راځې؟ داوار خودې ډېر زيات
وخت وشوشه زاد درپسې ډېر زيات پرېشانه شویده، شهزاد
خو هسې بهانه وه په اصل کې خو.....، سېلاب ورته وويل درځم خوپه
يو شرط چې ته به راته وايې **I love you** شازيه په خداشوه داڅه
خبره ده چې ته پرې دومره مټين يې او دومره ورته خوشحالېږي؟
ماخو يو وار پرې پوه کړه اوکنه والله که دادانگړېزانو خبر راباندې
وکړې.

يوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سېلاب وظيفه لرله ډېر شديد
جنگ وښته ډېر دملي اردو عسکر او مخالفين پکې مړه او ټپيان
شول، جنگ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سېلاب له خپلو
نوروسريزانو سره په مېرانه دجنگ په ميدان کې جنگېده دملا
اذان وخت و چې سېلاب ديو دښمن دگولۍ ښکار شو او ډېر سخت
ټپي شو، مړي او ټپيان دجنگ له ميدان څخه وپستل کېدل
اوروغتونو ته رسول کېدل، دسېلاب چې ټپونه ډېر ژور ول دکابل

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو، سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ اود حوبلی په سوفه ولاړه فکر وړی و، چې درېنجد ټایرونو او ازیې د فکر لړۍ وشلوله او غږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی! مور او خور یې د دروازی په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه او غلې غلې خندېده، چې په دې وخت کې دکور په لوریو عسکر چې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو، د سېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترگونشو نو وروته اود سترې مشې په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب د ټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل او پو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي، له همدې سره یې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاورو کې ولوېده، خوراو مور یې بېرته دکور حوبلی ته رامنډې کړې اود شازیه په غاړه کې لاسونه واچول، لکه چې خاورې مو په سر شوي، ددوی په کړیکو نور هم سایه گان هم راټول شول، خو عسکر وویل: گوره کاکا مور چې څومره ژر روغتون ته ورسېږو څه به وي، د سېلاب پلار له پولیسو سره په موټر کې کېناست او موټر روان شو؛ شازیه او خاله (خوانبې) یې ورپسې لوڅ سرونه او بیلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظر ولگېده چې وچې شونډې، ژېړنګ، اویه وینولیت پیت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ږنګه ږنګه ورپرېوته له هغه سره نور دخبرو وس او توان نه وه گوتې یې د شازیه په وېنستانو کې ننوېستې، سترگې یې په

سترگو کي ورو تومبلي او په ډپر کوشش يې همدومره وويل **I love**
I. I اوله يوې غټې سلگۍ سره يې سترگې پټې شوې
له همدې سره د سازيې له خولې يوه بېدرېغه چيغه ووته
I love youuuuuuuuu .I love youuuuu.

بي موره

په بېره روان و ، غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ، چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي ، ځکه چې کلي يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيگر له لمر پرېوتو وروسته به موټرنه پيدا کېده . تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلی لکه د شاتوپه گبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتې وو ، نو ناهیلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، چېبې هم دامشوره نه ورکوله چې درېس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ، نن په دفتر کې نوکري و نوباید چې ترمانام اوو بجوپورې په دنده پاتې شوی وای ، خولایې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنگ راغی او دښځې دناروغۍ يې ورته وويل ، وارخطا شوه په چېبې گوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ، بله لار نه وه ، نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانۍ قرض واخستې او هيله يې ترې وکړه چې تر ټاکلي وخته پورې دده پرځای

کار و کړي، له دفتر څخه ووت هغه ته يې وويل که سباران غلم نو گوره چې پام دي وي اورئيس صاحب ته زما د مشکل ووايي، زه به هم ورته زنگ ووهم، له خفگان نه يې رنگ تک تور و اوښت له ځان سره يې کرل، رېبل ښه اوس څنگه وکړم که پدې روپيو مو تر نيسم او کلي ته ځان رسوم نوبيا به مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم، په کلي کې خوهم کوم روغتون نشته، نو مجبوريم چې ښار ته يې راولم. له بلې خوا پرلپسې زنگونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه، حيران ولاړ وه نور نو د ماښام تيار و هم خپل څادر پر ځمکه غوړول پيل کړل. ناگهانه لکه دليونې پشان روان شو، له ځان سره غوړېده او د سرک توره ليکه يې ونيوله، بس ځم په پښو باندې ځم! اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي، ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې يې غله ونه شکوي، خير راځه خداى لوى دى، خپله لاره يې لندوله، چې بيا يې د بغل په جېب کې مېايل په لړزه شوه، ژر يې داوکې بښې ته زور وکړ، دادى اوس در.... نور مېايل د چارج د ختمېدو تالې ووهله، او بند شوه. مېايل يې په جېب کې ورخطاکړ او په قهر يې وويل: ته بد بخته هم بايد په همدې وخت کې بند شوى واى؟ نور نو دا امکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغير له دې چې له خپل همت څخه کار واخلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نيم ساعت، څلوېښت

دقیقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور بیل شوي خام سرک ته ورسېد په خامه سرک یې دخپلیو خښهار خاته پرمخ روان وو ، په تیاره کې دنه لیدو له امله یې خو ځله دپښو دگوتونو کان له تیروسره وجنگېدل ، خوبیا هم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښنې اخستی وه ، خدای ته یې سوالونه کول چې پرنښځې یې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره گرانه وه ، ولې چې یو خوډېره بنایسته وه ، دهمزولو په بنځو کې به هرچا دباوردنځې صفت کاوه ، اوبل دا چې ډېر د بې وسۍ په شپو او ورځې کې یې کړېوه ، دژوند ډېرې سختې شپې او ورځې یې ورسره تېرې کړې وې ، اوتېرولې یې ، بله ترټولو مهمه خبره دا وه چې پوره لس کاله یې اولاد نه کېده نو دالمړی ځل و ، چې باور پلار کېده ، اودې ماشوم ته په کور کې ټول لوی او وار په پرهوسېدل ، او خپل ډېر امیدونه یې وپورې تړلي وو ، په لاره کې به کله کله دخوشحالی نه په خندا هم شو ، یو وخت یې شاته وکتل ، گوري چې دموتیرنایې ترسترگوشوه ، چې دده په لور روان دی ، بیایې خدای پاک ته په عذرونو پیل وکړ ، چې کاشکې دموتیروان راباندې زړه وسوځېږي ، اوله ځان سره مې پورته کړي ، موتیروته رانژدې شوه ، دی هم ورته دسرک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات یې ورته پیل کړل ، لکه

سوال اوزاری چي ورته کوي، اوموتروان پر خپلي مجبوری وپوهوي، اوله ځان سره يې پورته کړي، موترو ورته ودرېده، ژر دډرپور طرف ته ورپه منډه شو، استاده چيرته ځي؟ مياگانوته ددوی کلی د مياگانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه، ویل يې چې زه خو ترهغې ځايه چې ورسم، بيا څولاره ډېره لنډېږي، نوبې له دې چې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته، اوډرپورته يې مخ کړ استاده څه لخيره. موترو حرکت وکړ، په شاته سيټ کې دوه نور کسان هم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکړه، وروره څنگه پدې ناوخته کې پياډه روان يې خيريت خوبه وي؟ ده ورته وويل هو خيريت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښار کې په يوه شخصي دفتر کې دنده لرم، په خبرو خبرو کې يې ډېر مزل وکړ، نور نو د مياگانو تر کلي پورې دوه کيلو متره لاره پاتې وه چې، دوو ورسته سيټ نه يې تمانچه پرسر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موترو ځای پر ځای ودرېده، دوو ورسته سيټ دوهم نفر را کوز شو راغی، دی يې له مټ نه ونيوه له موترو نه يې ښکته کړ او د جېبونو په پلټلو يې پيل وکړ، ده چې هرڅومره زاری او فریادونه وکړل، دا چې هغوی يې يواځې اواز وانه ورېده بلکې، څوپرلېسې سوکان اولغتې يې هم وواهه، گنکړ په، خدای دې ددې دفتر بيخ وباسي چې ته پکې کار کوې، ايله همدا

ديارلس سوه او شل روپكى؟! څه ورك شه احمقه، پيسې او موبایل يې ترې واخستل، د تللو په وخت كې يې بيا په خوله يو كلك سوک وركړ او ترې روان شول دى دخولې او بدن په درد اخته شو خوله يې له سرو وينو ډكه وه خوبيا يې هم خپل كوښښ جاري ساته، نور نو په كليو او بانډو كې يوه وپروونكې خاموشي خوره وه. ټول خلك دخوب نړۍ ته تللي وو، له شل پنځه ويشت دقيقو مزل وروسته دخپلې كوڅې په لور وگرځېده، كور يې دكوڅې په اخر كې و، داچې شپه ډېره تياره شوې وه او اواز هم ډېر لېرې تلو، نو دچيغو او سانډو اوازونه يې تر غوږو شول، غږ يې سست شول، پښو يې كار پرېښود، په زړه كې ورتېره شوه لكه چې له بنځې نه خلاص شوم! داسې شو لكه هېڅ ساه چې پكې نه وي، ځان يې په كش كولو كش كولو، دخپل كور تر دروازې پورې ورساوه، د دروازې له تېل وهلو سره پرېوت، په كور كې چا د دروازې كړپ واورېده څوكسانو يې پر لور راوغاښتل، باور چې له خولې او پزې يې وينې روانې وې او سپين كالي يې تگ سره اوښتي وو، بېهونه پروت وه، ژر يې له انگړ څخه كتړ او وړ، پورته يې كړ، اوبه يې پرې وپاشلې، په كور كې خلك ډېر راټول شوي وو، څوك له قدرې نه راتاو وو او څوك له باور نه، يو قيامت جوړ شوى، لږ شېبه وروسته باور

سترگې وړپولې ، په هوبن راغی گوري چې حوبلی له خلکو ډکه ده ،
خیزیې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې یې مور ورته
په غېږکې کوچنی ماشوم واچاوه او چیغه یې کره دادی ستا اودهغې
د واده نښه !

رضاعي خور

کورمويه پاکستان کې وه، يوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونيوم، له لارې نه يې گونښه کړم ما ورته وويل شپرازه ته! دلته څه کويې؟ زه چې څو کورته، شپرازلرغلی شوله تاسره مې يوڅه کارو، ښه وايه څه کار دي و؟

دومر ضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې دشپرازه په زړه کې يوڅه شته خود ويلو جرئت يې نکوي، له لاسه مې ونيو ليونيه وايه کنه ولې غلی يې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه يې وايه چې څه دي ويل؟ شپرازه يومسکا وکړه نه داسې څه نه شته! ښه نوبيا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول: ياره کاکا زه خوبې بلکول ليونې کړی يم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس، سترگې، وروځې، باڼه او غونډه زنه خويي په زرگر جوړ کړي دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي، والکه (هلکه) دادچين ماچين خاپېری، څوک ده چې ته يې دومر شيد اشوی

وايم کاکا دهېڅ ډول خوبې کمی پکې نه شته ښه نواوس دي دا دجنت حوره رامعرفي کوي اوکنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژر يې

راته وایه، شپراز یوخل بیا ستونی تازه کړ ژبه یې په شونډو تېره کړه لاس یې اوږود کړ هغه ژپړه دروازو وینې چې د تریال پرده ورته پرته ده؟ هوډ قدوس خان کوردی ښه ښه نالایقه (زردانه) یادوي هوهغه خورښتیا هم ډېره ښایسته اولایقه نجلی ده الله دې پرده وساتي شیراز ځانته گوته ونيوه، یو وار دې یې خدای زما کړي بیا به ته گورې چې زه یې څنگه ساتم وایم لاس به یې په لمده کاسه رانه ونه لگېږي خانه سامانه به ورته نیسم! دی لادهغې د ښکلا په ستاینو بوخت وو چې ماته د زردانې او شپرازو پکتوب رایا دشو په رښتیا هم له یوبل سره یې ډېر مینه درلوده او همېش به یې یوځای لوبې کولې، خودا چې دوی سره په ورکوالي کې بیل شوي و، اوس شپراز هغه نه پېژندله چې زردانه ده، ما ورته وویل، وراره! څنگه زړه دې نه دی چې بیگاته دې زه او پلار قدوس خان مېلمان شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو!

— نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی یم، په خندا شولکه چې ته مې ډېر خوښېږي وایم چې زړه مې درنه توردي، په برېتوکې یې راته وخنډل او غېږه یې رانه تاوه کړه، ښه راخته چې اوس څو کورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زموږ کورته ولاړو دچای څښلو څخه وروسته شپراز پورته شو، ښه نو اوس زه ځم او بېگاته به دې په تمه یم ته به مې دپلار جان سره دا خبره حتماً یادوي.

— وایم یادول څه کوي همدانن شپه به ورځو، په کړس کړس یې وخنډل دخدای پا مان ستا په تمه! بېگاته یې زه کورته ورغلم سره

کښېناستو شېراز لکه د برېکۍ په شان تاوېده چای يې راوړ ،
والکه ماخوچای څښلی و ، دا هغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دا بېل
چای ده پيال به يې ډکه کړه او غلی کښېناست ، ما يې د پلار سره خبره
ياده کړه هغه راته وويل چې تراوسه خوشېراز ماته هېڅ هم نه دي
ويلي ، اونه هم موږ په دې خبره کوم فکر کړی دی .
ما ورته ويل لالا ! ماته خو بې ويلي دي کنه ، که ستازوی دی ، خوزما
هم وراره دی .

_ هو داسې خوده ، نوزه خوبه ستا ورنېندارې سره مشوره وکړم کنه ،
وايم ورنېندار مې زما دخبرو نشي اوښتی ، څه چې ځو ، رانېغ شو ،
والکه غفاره گوره په هروخت عجله مکوه ، وايم راڅه چې نن
دستمال رانه وړم ، هېڅ امکان نلري ، دواړه له کوره را اووتو او د
قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان مو په
خورا ورينه ټنډه هرکلی وکړ او حيران و چې په دې دخت کې موڅنگه
ورپېښه وکړه ناست و و ما مې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو
قدوس خان ته يې مخ ورواړوه چې مونږ دلته ديو خبرې لپاره راغلي
يوه خو هېڅ جرئت نه شم کولی چې درته يې ووايم قدوس خان ډېر ښه
سړی وو ، ويې وويل چې دومره دې راباندې باور نه درلود نو بيا په
تورشپه راتلې دڅه لپاره ساده سړيه داسې فکر وکړه چې يواځې
ناست يې اوله ځان سره خبرې کوي هرڅه چې وي ، لالا مې په بنده
بنده ژبه ويل موږ راغلي يو چې تاسوته دنښېني لاس درکړو او

دادوستي و مونوره هم ٽينگه شي، قدوس خان په خپل نبوي سرلاس
راکش کړه

يو شپه غلی شو، د يوې شپې لپاره چوپتيا خوره شوه داسې لکه
هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لري، ډېره ژر
وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه، ويې ويل سمه ده موربه
مصلحت وکړو، بيا به تاسې ته احوال درکړو، ماغونبتل چې يوڅه
ووايم خولامې راته اشاره وکړه او غلی شوم.

— ښه نوموړې بله ورځ بيا راشو اوس دخداي په امان، هغه ويل
پاتې شئ شپه له مونږ سره تېره کړئ سبا ته به ولاړ شي، نه مونږ درنه
څو چې کور کې به ټول انتظار باسي، دخداي په امان، بله شپه بيا
ورغلو، خو داخل مو وړېندار هم له ځان سره بوتله، خبرموسره ياده
کړه هغه وويل ماته شپراز معلوم دی چې ډېر ښه هلک دی تعليم
يا فته هم دی او الله دې نور هم ورته ښک وښيي، مونږ په دې ښېښۍ
خوښ يو، يودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه! ! دشيرينۍ
د قاب خڅه مې خودانې چاکلېټ او نقل راواخستل واخلي، واخلي
خولې مو خوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اواز کړو زويه ورشه
اودستمال راوړه هغه دې هم خيروسي بس په يوترپ کې يې په
غوري کې ايښی دستمال راوړا ساوه وماته يې ونيوه ما هم ترې
واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلوا اشاره مې ورته وکړه، هغه راته
ويل دو مرتلوار مکوه غفاره لږ ساړه خوره، کله چې دباندې راووتو
ماويل که ستاسو اجازه وي زه به يو خودتمانچې ډزې وکړم، قدوس

خان مخ را واره داد خوښی. کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعتراض نه لرم، له کور بهرمو ډزې پیل کړې ما تیار له ځان سره یو څو داني دلس وروپي وال پتاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه د ماشومانو والوزول، او کورته ورسېدو هغوی ټول په انتظار کې ناست وو، دامو څو مره ناوخته کړه مور څو موله انتظاره مړه کړو څه مو وکړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیو څه وځوروم، ځان مې لېشان پرېشانه کړ او د کښېناستلو سره مې یو سوړ او صوبلي ووېست، تکیه مې ووهله د شېرازنگ پک والوته، ټولوماته کتل او د ځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې للامې پخ وهل او چیغه یې کړه مبارک موشه او د استعمال یې د ټولو په مخ کې وغورځاوه، مبارک، مبارک، مبارک په یواواز شروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالی څخه له سترگو او ښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت، وایم غفار کا کا زنده اباد، شغلي پرې ورڅېز کړل ای بې شرمه ! ژنده اباد خولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، مور یې شېراز په تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه وربنګول کړل، ماهم ټولوته مبارکي وبله او اجازه مې ترې راواخستله، دخپل کور په لور روان شوم، د دوه درې میاشتو په تېرېدو سره واده تیار شوه، دکلي په کوڅو کې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې د واده کورته له هرې خوا پېغلې، زلمیان او زړې روانې وې، د واده لومړي (دنګریزو) شپه ښه په درزاو دروز کې تېره شوه دکور له دننه

خڅه د پېغلو په لاسونو د درياگانو او چمو او ازونه او رېدل کېدل
او د باندې د غټو دوه سره ډولونو او ازونه او د ځوانانو اتونونه
او د پېنود ربا او رېدل کېده، سبا چې د ډوډۍ مراسم ختم شو
او مېلمانه خلاص شول، نو د تخت شاني وخت شو
ټولو مېلمنو او دهلک خویندو وروڼو او خپلوانو ټولو رنگینې جامې
او غوستې وې شاه او ناوې يوځای ودرول شول او يو بل ته يې په
گوتو کې گوتې ورکولې (چېله بدلي) چې په دې وخت کې ناڅاپه
يوې زړې بوډۍ غږ وکړ لږ صبر وکړی !!
ټول حيران شول د دې په لوري سترگو شپېلۍ ورمخامخ کړي ،
دارا غلله او د دې ټولو نېځو له منځه د ناوې او شاه ترخوا ودرېده.

ويې ويل: زه نن يو خبر کووم د دې په خاطر چې په اخرت کې مې غاړه
بنده نه وي هغه دا چې ما دې دواړو ته په ماشوم توب کې شيدې
ورکړې! دي او دواړو زما تيونه رودلي دي، د شپراز رنگ والوته بې
واکه، شوه له لاس يې گوتمه په پرمخمکه پر بوته، خپله هم په کت
کې راچپه شو او واده ته راغلي خلک پرې راټول شول

بد نصیه

ماذدیگر دفتر نه له روختهدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ کلی له بناړخخه بنایسته لپری دی، له موټر خخه کوز شوم اودکور په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم گورم چې دخدای (ج) بڅنډلی سرور اکا لور زبیا په چیغو اوکړیکود کور له دروازې خخه کوڅې ته راپربوته اویه سپپروخاوروکې یې ځان له ډاگه ډاگه واهه له کور خخه هم دساندو اوژراگانو اوازونه اورېدل کېدل، حیران شوم له ځان سره مې وویل خدای دې خیر کړي دسروراکا بنځه ببو لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره سخته ناروغه وه، زبیا مې له لاسه راوښوله اوله خاورونه مې پورته کړه ترې ومې پوښتل څه چل شویدی خوزبیا ته سلگیو وار ورنکړ چې زما د پوښتنې ځواب راکړي؛ په دې وخت کې دکور له انگرې نه دحمید دمور اواز چې له ژراسره بدرگه کېده وویل حمیده زویه مور دې درنه څار شه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصیبه خدای اخستی وای میندې یې ورته زما پشان بورې شه بچیان یې ورته یتیمان شه او نورې خبرې په ژراکې ورکې شوې زما زړه په درزېد اشو ویل

مې څه !! ! حميد مړدى ؟ نه داسې نشي کېدای ! نور نو بېواکه شوم
دېوال ته تکیه شوم خدايه حميد خوله چاسره دېمنې هم نه لرله هغه
خوکوچنی وو... په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې
دموټر رڼا رابنکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنگ په کوڅه
کې لکه دطوفان پشان يوه انگازه وکړه او بې له ځنډه دحميد دوی
ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستی.
دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو گورم چې حميد
خوارکی په سرو وینو کې لټندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه
وخته په ډېر مشکل سره مې له نورو نفروسره جنازه له موټر څخه
راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لاس دحميد په ملا کې
داسې ننوت لکه په يوه کڅوړه کې چې لاس وربنکته کړې دا هغه
ځای وو چې پرچه پرې لگېدلې وه جنازه مو کورته ننوېسته کټ په
بښځو کې ورک شو، زېبا خو واري بې سده شوه خو بښځو به پرې اوبه
واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه او په چيغو کې
يې ورته وويل ((مورجانې اوس به تاته داروخوک راوړي)) دکلي
ځوانان تللي ول هديرې ته اوقبر تيارشوی وه مړی موشپې ترشپې
خاوروته وسپارله. حميد اوزيبادواړه هغه بد نصيبه خور او ورور
ول چې دوه کاله وړاندې يې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له
امله مړ شوی وه، اودوی يې دتل لپاره له مينې بې برخې شوي وو
دپلار له مرگ نه وروسته دمور او خور ساتنه دحميد په غاړه شوه
نوموړی په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

ټولگي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين، هونبنيار او د نبوا اخلاقو خښتن و او د نبوونځي تر څنگ يې ديني زده کړې هم کولې مگر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته د پاي ټکي کېښودل شو، حميد به سهر له کوره و ته او په بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ، ژاولې، اورلگيد او نور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديگر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميد دوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وگړي پکې شهيدان او ټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نوزېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوبڼي او جامې وينځي، او په دې طريقي سره خپلو ځانونوته نفقه برابروي.

کورنی وظیفه

تل به بی دنوم په اور بدوډ پر خوښېده او که به بی دچاله خولې دهغې په اړه کومه خبره واورېده نو دهغه شخص خوله به بی گړوله ترخوږې په باره کې یوڅه وغږېږي ، هغه پرده ډېره گرانه وه مگر پرده یې هېڅ خیال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ورسره خبرې وکړي؛ خوددې موقع وخت یې هم نه ورکاوه ، ځکه چې هغې هم ځان ته یوڅوک ویلې ، یوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې یو په بل پسې په څوکیو ناست وو ، خواستاد لانه وراغلی چې په دې وخت کې د تمیم د تېلیفون زنگ پورته شو کوم ملگري یې زنگ وواکه تېلیفون یې اوکې کړد خبرو په منځ کې تمیم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه ، نو دا وخت دته له ولولې سره دخبرو کولو لپاره یو طلايي چانس و ، نوبې له سوچ او فکره یې پرې غږو کړو بېسه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه یونمبر پرې لیکم زما سره قلم نشته ، سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بیا یې هم قلم په تېزه ورگذاړ کړ تمیم چې نمبر ولیکه نو قلم یې دمېز په سر تکهوه دخدای پامانۍ وروسته یې په خپل جېب کې واچاوه ، کله چې استاد کلاس ته راغی اودرس یې پیل کړ په شاگردانو یې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مودنوت لپاره آماده

کړی، ولوله چې قلم یې له تمیم سره وه او بل قلم هم ورسره نه وه
حیرانه پاتې شوه چې له تمیم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي، تمیم
هم سرتیت اچولی و او په دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په
خپل خوراوناوک او از قلم و غواړي او دده هغه ارمان چې له ډېره
وخته یې په زړه کې وه پوره به شي، مگر ولولې دیوبل همصنفي په
واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه!! تمیم وکتل چې ولولې ترې
دراشد په واسطه قلم و غوښت نو ډېر مایوسه شو، قلم یې ورکړ
استاد درس پیل کړ، د درس په جریان کې استاد د سبواورځې لپاره
شاگردانوته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تمیم د شپې په کور کې
کورنۍ وظيفه لیکله چې په اخري کرښه کې ترې یوڅه اشتباه وشوه
دا ورته یې په همدې ځای پرېښوده او په بله ورته کې یې کورنۍ
وظيفه و لیکله، کتابونه یې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورته یې هم
د کتابچې په منځ کې کېښوده، سبا چې کورس ته لاړ او استاد راغی
نوله هرڅه نه مخکې یې کورنۍ وظيفه و غوښته، ولولې ته ورپه زړه
شو چې کورنۍ وظيفه یې هېره کړې ده حیرانه وه چې څه به کوي ځکه
چې استاد هم ډېر غوصه ناک وه تمیم چې ولوله ور خطاوتر هېدلې
ولیده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه یې نده لیکلې نو یې سمدستي
خپله کورنۍ وظيفه راواخسته او دخپل نوم پر ځای یې دولولې نوم
ولیکه، له استاد نه پته یې ورته دولولې مخې ته وړاندې کړه او خپله
یې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورته به ورکوي، او ویې ویل
چې استاد خویې هسې هم ټکي په ټکي نه گوري، ولولې چې ورته

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژيې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر خای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورځه واخلي اوکه داستاد رټلې او خجالتوونکې خبرې واورې نوله خان سره يې پرېکړه وکړه چې داستاد له خبرونه راته دابنه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله داستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخر کې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خوتميم ورته وويل چې ما اکار دممنې لپاره نه دی کړی، خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاگردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه ډکو خبرود ولولې په زړه کې دخان لپاره ټول نفرت او کينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالی نه ټوپونه وهل په ډېر عادي انداز کې ځواب ورکړ (نو پرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل او دکلاس تر شروع کېدو پورې به يې دود کورس شاته په پارک کې په خپلو کې کنورسپشن (محاوړه) کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی و چې دتميم دوی کور دڅه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنگي ته گډه شو نونو تميم نشو کولای چې له کوټې سنگي نه شهرنوته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نور کورس ته نه راحم! ! څه نه راحې!!؟ ولوله حيرانه شوه اخر خبره څه ده؟ ده ځواب ورکړ زموږ کور له دې خای نه لار اوپه کوټې سنگي

کې موبل کور په کرایه ونيوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده او نشم کولای چې روزانه لارشم او راشم ولوله ډېره خفه شوه ، اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ، خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خو کله کله به یې د لولې پوښتنه کوله ، هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېر وخت وشو چې ولولې او تمیم سره ونه لیدل ، یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلري یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلی ورسره د تېرېدو په وخت کې ولنگېده د تمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې د برېکۍ په شان تیزه روانه وه او هېڅ خیال یې پرې رانه وړ تمیم له ځانه سره څه وبنگېده او نجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پینجا بې جامو ، نري د گولوبند په شان گوچنی ټکری او توره اوږده چونټکه چې په ملایې لکه د مار په شان راځرېده ، دهغه د فکر مارغه له ځانه سره په هوا کې ، کتابونه یې راوتول کړل او په بېرې ورسې روان شو خونجلۍ ورڅخه د جیت په شان والوته ، سوچونو پسې واخیست چې دابه څوک وي ، د چالوربه وي ، څه کاره به وي ، چېرته به ځي او ... په همدې سوچونو او فکرونو کې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مگر فکری یې په بل ځای کې و استاد پرې څو وارې اواز وکړ مگر تمیم لکه چې دنشې گولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدونه وروسته کورته ولاړ فکری پر ځای نه وه ، سبا ته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې د کورس په لور روان شو خونن

هغه ورځ نه ، نن دی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نېغ کتابتون ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې خودقیقې وروسته تمیم ددروازې اواز اوږده سړیې له کتاب نه راپورته کړ خو دروازه بېرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ، بېرته یې په لوستلو پیل وکړ چې یو وخت یې ساعت ته وکتل نو ددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده او منډه یې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکی په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یو بل څوک داسې راکوز شول که باز چې په کوم مارغه باندې له ډېرې جگې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راوړسېدل له ددواړو سترگې یو پر بل کې ونښتې هک پک شول .

دهغې له خولې ووتل تمیمه !! ولولې !! تمیم چې دولولې لندو جامو ، اوږدو قد ، تورو اوږدو زلفوته وکتل نو پرونی صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونی نجلۍ حتماً لوله وه ، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سړیې په کتاب ورټیت کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبو تانوپه شان یو بل ته مخامخ ودرېدل اوله ستگويې اوبنکې روان شوي

و وعده

کله چې زه له دوې نه راغلم نو په کور کې د ټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، د هریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیر ښکار کېده، ما به چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څو کومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولوبه ویل نه ته اوس دوې نه راغلی یې هلته خوتول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري، ددوی په خبره به ما هم وویل چې کېدای شي، همدا سې وي، ولې داځل زه له واده نه دوه مياشتې وروسته تللی وم او یوینیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې، سخت قهر راغی، ښه ته دې بېکاره ته وگوره دا وخت نو د زنگ وهلو دی، لاس مې تېر کړل د بالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همدا سې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږ او ستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ، ترڅومې غږ وړاندې کاوه، چې هغه راباندې را مخکې شو. لالا مبارک شه زه کاکاشوم، او از د سرورو (زیشان

پیداشوی وه) ټولوراسره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده خومياشتې وروسته یوه ملگري مې چې په افغانستان کې یې یوه $NrGO$ جوړه کړې وه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نوراعلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملگري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داخل راتگ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې، خوترټولو مې مېرمنه ډېره ماښېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري له درې څلور ورځو راپدېخوا یې په کړو وړو کې بېخي تغیر راغلی و، د شپې لخوا به هم ډېر نارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې، که څه هم هغه خولا خومياشتنۍ و، په هېڅ هم نه وه خبر، ما به ورته خندل، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داڅو کوچنی ماشوم دی، دی په دې خبروڅه پوهېږي ته پخپله آرام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري، له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

عادي یم، کومه دتشویش خبره نشته، دې به ماته ویل چې زه خوشحاله یم، او ماته څه مه وایه زه له هېچانه گیله او گزاره نه لرم، دایې هم راته ویلي ووه چې کله یواځې وي، او څوک ورسره نه وي، نو هیله ده چې ناڅاپي او از پري ونه کړم، ولې چې وېرېږي، عجیب خویونه به یې کول، زه هم یو شان تعجب کې وم، څو ورځې نورې هم په همدې شان تېرې شوې، یوه ورځ له وظیفې نه په وخت راغلم ویل مې چې نن به داهم له ځان سره واخلم او کوم ځای ته به په چکر ولاړ شو، کورته چې راغلم خویندو وروڼو راسره روغېر وکړ؛ مېرمن مې ترسترگونه شوه، دکورنۍ له غړیومې وپوښتل چې چېرې ده، هغو وویل چې په خپل اتاق کې ده شمیم زما په مور پلار، خویندو وروڼو هم ډېره گرانه وه، ډېرنازونه به یې ورکول، په کور کې داسې نه بنسکاریده لکه دا چې دکوم بل کورنه دلته راغلي وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ به زما خیال هم ډېر زیات ساته نو له همدې امله به یې داهم ډېره خوشحاله ساتله او دې مې هم دکورنۍ، زما دخپلو، خپلوانو او مېلمنو ډېر عزت او احترام کاوه، ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف یا ځنځیر نه وه همداسې پورې کړای شوې وه. په لږ بدلولو لاسونو مې په داسې حال کې دروازه ور خلاصه کړه، چې غوږونو مې دزړه درزا بې له کوم مشکل څخه محسوسوله، هغه دکوتې په منځ کې یواځې ناسته وه، غوښتل مې غږ پري وکړم، خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څو ځله مې زړه راغټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه یې څنگ ته

ورشم، خوبيا به مې وويل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که ووپرېږي نوبيا؟ هسې هم هغې خوراته ويلې چې په داسې وخت کې بايد پرې يو ناخپه اواز ونکړم، بيا به مې وويل چې څه وهي خودې نه اونه ادم خوره ده، چې وبه دې خوري، راکه همداسې ورشه، خوبيا به مې وويل هسې نه چې دا ووپرېږي، اوڅه چل پرې ونه شي، خير خوونه شو، نور مې نوزره د زمري کړ، سترگې مې پټې کړې، يوځل مې په ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووايم، خو ستوني هم قسم وکړ، چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کرلو، رېبلوکې نژدې درې څلور دقيقې تېرې شوې، اخر مې ويل هسې نه چې ومې وينې، بيا به بل گمان راباندې وکړي، بې اختياره مې وويل، شميم!! مخ يې راواړاوه، له سترگويې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې ته يې دتوشي پيپرو قاغذي قطي ايسې وه اوسمه ډېرې يې جوړه کړې وه، ځان مې زړور کړو خواته يې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې داسې تنها يې دې غوره کړې ده، ايا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده جوړه، او که زما کومې خور يا ورور اوياهم بل چادرته څه ويلې وي خوماته يې ووايه، زه به يې پو کړم، له ځايه پاڅېده، لاس يې دسترې مشي په نيت رااوږود کړ، ما يې هم لاس ونيو، اوله ځان سره مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې وړپاکې کړې، ورته مې وويل: گوره شميم!! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وايي هېڅ امکان نلري، اخر چل څه شوی دی، چې ته داسې کوي، گور داخوستا يوه ورځ نده اونه دې هم يوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

کورتہ راغلی بی ما ستا پرشوندہ و مسکا ونه لیدہ بغیر له غم خفگان او پریشانی ایاله ماسره خوشحاله نه بی؟ هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته بی و وایه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې، که په ما کې کومه خبره وي راته بی و وایه، که څه ناروغه بی هم راته بی و وایه او که کوم بل مشکل وي هم راته بی و وایه، دا کومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنگ کې تغیر راځي، سم دگور مړی درنه جوړ شو تا ځانته په شیشه کې کتلي دي، نور درنه زه و پرېرم. په مکر جنه لهجه بی راته غلطوونکې خندا وکړه، په سینه بی راته سوک را کړ غلی شه صنوبره یو خوته لاڅومره په خبر وپسې گرځې، غوښتل بی چې زه دا خبره هېره کړم، نور څه ویل بی پیل کړل، خو ما هم ضد پیل کړ او جدي شوم ورته، ورته مې وویول چې راته بی ونه وایي بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به بی راته په همدې ځای کې وایي او هغه هم همدا اوس کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېرم ترڅو راته خبره ونه کړي، نویې راته وویل چې خبردرته کوم خو یو شرط لرم، ما ورته وویل هر شرط ته دې تیار یم، اوس راته خبره وکړه، هغې وویل مرگ ته هم تیار بی؟ څه!!! داته څه ډول خبرې کوي شمیم!!؟ وگوره و و پرېدې کنه؟

نه نه یم و پرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي. کله چې بل شان خبرې نشي اورېدلی نو بیا پوښتنه څله کوي؟ خیر وایه ستا د خوشحالی لپاره مرگ ته هم تیار یم. و بی ویل نو بیا یوه وعده وکړه، زما زیشان

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې به يې د مېرزانو قفسونه راڅړولي و ، په هر قفس کې به درې يا څلور دانې لکه د بگرام او گوانتانامو په زندانونو کې چې په يونيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه ، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هو مره نه و ، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مېرزانو ته تپيچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مېرزان نيول که چا به ورته ځان هم مېر کې او څومره عزرا او زاری به يې ورته وکړې خوده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه ، له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنگول ، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنگ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرگ شې دامېرزان دې ستا په سرماړه شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه څارويو ته خو لږه گيا ه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او څښې ټول کارونه به يې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې تلله ، په پټيو کې به يې سري او تخمونه شيندل ، ځمکې به يې

خړوبولي ، وایم ټول کارونه به یې کول ، زامن یې واړه و دڅه گټې وټې نه وو مشران اولادونه یې لونی وې ، ترڅو یې چې زامن دڅه خواری، مزدوری، کیدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، یو وخت مجنون ماما یو څو روپۍ د همدې مرازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مرازان به یې پلورل او روپۍ به یې ساتلې ، بنایسته ډېرې روپۍ یې جمع کړې وې ، خپل لیونی فکریې پکاراچولی و ، چې راځه په دې روپیو یوه جوړه غوایان (قلبه یان) روانیسه داخپله ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبروڅخه خلاص شي ، نو یې همداسې وکړل ، یوه جوړه قلبیان یې راو نیول په خپله ځمکه کې یې یوې او منډاووگان کول قلبه یان یې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېر یې په عزاب کړ یوه ورځ یې پرې یوه (قلبه) کوله چې یوه غوایي په بل باندې بنګر وار کړ له مجنون ماما څخه گنده کړه شوه او دغویي پښه یې ووهله ؛ ده چې دغویي پښه وینې ولیده نو خپله غوصه یې قابونشوای کړای فوراً یې جیب ته لاس کړ یو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ، بادرنګ او نورې مېوې خوړلې له جیبه راووېست او په غویي یې ښه دزړه له اخلاصه گذارو کړ ، دچاقو ټوله پلنګه یې دغویي په وړانه کې ورننه وېسته او نور یې ورته چوکه و نیوله ښه یې وواژه ، دواړه یې بوتلل او دونې تر سیوري لاندې یې وتړل ، قسم یې وکړ چې یوه کوډه واښه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه دمجنون ضد ندی لیدلی ؛ په دې وخت کې یې کوچنی لور ورته سباناری (دسهارچای

(راوړ، که گوري چه په غويي يې پام شو، چې په وينو سوړ پورده نو يې چای توت دونې سيوري ته کښنود اوروانه شوه، دپلار له وېرې يې منډه هم نشوه اخیستی، خو کله يې چې له سترگو پناه شوه بوټونه يې په لاسو کې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې ستریا خڅه يې خبرې نشوې کولای، مور يې ترې وپوښتل چې څه چل شوی دی؟ دا چې بچيانوبه يې پلارته بابا ويل نو په سترې لهجه يې وويل بابامې غويي په چاقو وهلی دی! څه؟! وی ډوبه شوم، ټکری په سر کې او بيلې پښې له کوره ووت، يوه تاري ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټې ته په رسېدو سره يې چې سترگې په غويي ولگېدې، چې له ډېر درده لکه دمار په شان تاوېرې؛ نو په سترگو يې توره تياره شوه سترگې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه، مجنون ماماته يې په سپکو سپورو پيل وکړ، مگر هغه پرې خيال را نور او بېغمه يې خپل چای نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون او مېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو گزار وکړ خو هغه يې ژوبله کړه هغه متل دی چې وايي: دزورور وهل او دکمزوري کنزله مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خدای دې ډير به په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين ډيری شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنگ او دعونه لاس پسر نشوې، دوی دواړه اوس سره عادي وو، جنگ او جگړې به ورته ساعت تېری ښکارېده، ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چينغې به پورته نه شوې، نو خلکو به ويل چې نن يا مجنون او يايې مېرمن په

کور کي نشته، مجنون چې يو عصبي سپري وه نابيره له کوره ووت او دکلي په دلاک (نايي) پسې يې پلتنه پيل کړه پيدا يې کړه له لاسه يې راوښووه او په يوه گوبنه کې يې کښېناوه. هله ژرکوه له دې ږيرې مې خلاص کړه چې دفلاني دلور زړه يخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل، ورته يې وويل: مجنون ماما ته په هوش کې خويې؟ دانبايسته اورېده ږيره او پاکه خربيل؟! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شين او ښته وويل: ږيره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نايي مجبور شو او د مجنون ماما اورېده ږيره يې ورته پاکه خربيله اوروان شو، کورته چې راغی بچيان يې پرې راټول شول وی!! بابا دادې څه کړي؟ دی راغی او د هوبلی په منځ کې ودرېده گوري چې مېرمن يې هم راغله او د مجنون شين مخ يې چې وليد!! مجنونه سردې و خورې په سپنه ږيره ليونې شوې؟ دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز يې په لاس کې وه او پورته پورته يې کاوه په تروه ټنډه يې ورته وويل هر وخت به دې يو متر ژبه راوېستې وه ږيره دې په ټټرتويه شه، داسې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همدا سې دې غوښتل کنه؟ که بيا مې درته له خولې نه يوه خبره هم واورېده نو ستاد سر حال به هم زما دگيرې پشان وي.

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترگې يې ومېنلې او په خپل ځای کېناسته ، خپل سوری سوری ټکری يې راکش او پر سربې سم کړ ، څوځايه پينه شوې کلو شې يې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدې ته ننوته ، تر بنایسته ځنډ وروسته يې بېگانی جواری او يو کولو په پياز په پلو کې واچول اوله کېږدې څخه راووته ، خوب يې لاله سترگو پوره نه وه الوتی اولکه ټال ځنگېده ، لکړه يې راواخسته او رمه يې روانه کړه ، صبرو چې پابندی وليده نو په بادام گل يې غږ کړه باداميه و مرگ دې يوسه تاد خوب گوډی هغه ده پابندی خپل مالونه راخوشې کړل اوته لاپروت يې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په طرف روان شو موريې ورته جواری او لږ پښېر په دستمال کې وتړل پتکی يې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه ، دوی دواړو به هره ورځ په گډه خپل وري اوسېرلي دخړ لپاره دغره لمنې ته بېول ، پابندی بل ورور ياخور نه درلود موريې يو کال دکډوپه وخت کې

خپل یوه لیونې اوبن د سینې لاندې کړې او وژلې یې وه، پلاریې بل واده وکړ دې کورته دمیرې له راتگ سره سم د پاینډۍ د بدمرغۍ ورځې شروع شوې، ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهار به یې ورته مالونه مخکې کړل او بېگاته به په تیاره سترې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه (د که گېډه) او کله هم وړې ویده شوه، اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې څنگه (ډول واهه) دی به ورته گډېده.

غرمه شوه بادام او پاینډۍ خپل جواری وخور د لمر پیتاوي ته ناست وو، لمړیې پر هډو کوبنه ولگېده نو ځکه خویې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو، رښتیا ده چې خوب راشي بالښت نه غواړي، رمه یې لمر ته پنده شوې وه، هغه ژېر مازدیگر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو، ژر یې بادام هم رابیدار کړ او د مال په راتلولو یې پیل وکړ، خود پاینډۍ یو سپرلی نه وو اخواد پخوا یې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ، بادام پاینډۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبابه یې په رڼا وگورو خو پاینډۍ ته دمیرې خبر نېغې سترگو ته ودرېدې: که دې کوم وری یا سپرلی ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه! زه نشم تلای زه یې گورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابی به مې مړه کړي، خود بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه، ماښام تېروو چې پاینډۍ کېږدی ته ورسېده دمیرې له وېرې یې پت پت د کېږدی پېخول پورته کړ او غلې پر پوته، د سحر له رڼا سره

سم غره ته روانه شوه ، اودسېرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ، له لمرختوسره بادام هم خپله اوهم دپايندې رمه غره ته راپورته کړه ، بادام بېغمه شپېلی. وهله چې ناڅاپه يې پرپايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې گواکې هغه بيا ويده ده نو يې له همدې ځايه ورته نارې کړې پاڅېره لېونۍ سېرلي دې ولټوه که پيدا دې نکړ نوميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمروگوره او ستاخوب؛ گوره چې اوس دې څومره کشوم ، شپېلی يې په تخرگ کې ونيوله ، پرځې (لويې تيرې) ته پورته شو ، دهغې نسي لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يوتور مار دپايندۍ له ډډې په څښېدو شو ، خو پايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترځان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې؟..... او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ (نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننگرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوږبارې ولگېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ دروتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته وړانه، وړانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پر ما ډېره گرانه وه؛ زه هم پرې ډېر گران وم، بې حده ناز به یې راکاوه، ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل دمور مینه راکوله، حتی تردې چې له خپلو زامنو (زما ماماگانو) څخه هم زه ورته ډېر گران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوي، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې، غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

بايد خان تر څنگ ورسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انې مې هلته ده، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلاني کره تللي ده، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو، خو مالا تردې دمه نه پېژندل، کاش چې ډېر ځلي مې پېژندلي وای، نابېره ور روان شوم، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې، ورغلم کور ته داخل شوم، کله چې د انې مې راباندې فکر شو، اول خو حيرانه شوه چې داسې څنگه کېدلای شي، چې زه دې هلته ورشم، لکه د يو خوب پشان ورته معلومېده، بيا يې د فکر لړۍ وشلوله او زما په لوري يې را وځغاستل، زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دوامره يې بڼکل کړم چې او تر يې کړم، نور يې له ځان سر نژدې کېنولم، دکور څښتنې هم ستړي مشي راسره وکړه، دکورنۍ حال او احوال يې راڅخه وپوښت، هغې زما مور پلار او نوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي، په شرم گيره فضا کې ناست وم، اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې د يوه دشلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو، چې د سلام غږ مې سر راپورته کړ گورم چې کوټې ته يوه نجلی چې دچايو چاينک او پتنوس يې په لاسوکې ورا ننوته، نه پوهېږم نجلی. وه که دانسان په جامه کې کومه فرېښته له اسمان نه راکوزه شوې وه، داسې بڼا يېست لا ماليدلی نه وو، که رښتيا ووايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد،

ددې په ليدو مي انۍ رانه هېره شوه، يواځې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترگې مې ددې په مخ کې وگنډلې، خو کله چې دې سترگې راواړولې او زما مخې ته يې پيالېه کېښوده نو زما سترگې يې خجالتنه کړې، لمړې ځل مې د مينې محبت، او بڼکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نړيو پر دو کې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او يوه سندريزه انگازه يې پيل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتيا هم د مينې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپير لري، د نجلی-تورو غټو سترگو، نړيو وروځو، گللابي نړيو شونډو، غونډې زني، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قد او قامت هغې ته حيران کړی وم، هسې قدرتي سينگار شوې وه، خو زما خوشبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کله څه فکر به يې کاوه، له ځان سره مې ويل چې اوس به زه هم همزولو ته وايم چې ما هم مينه کړې ده، په همدې فکرونو کې وم کې وم چې انۍ مې راباندې او ازو کړ.

گرانه! تالا تر اوسه له پيالې نه يو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره گرمه ده؟

د مينې له ډک سمندر نه يې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تندې نه وه ماته، سترگې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې. نه نه ادي! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې يخ چای څښم.

نجلی له ځان سره مسکې شوه، د ټوکې په ډول یې راغبرگه کړه، او به پکې اچوې؟

ژبه مې په شونډو تېره کړه خو دا پخپله دوامره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوبسته را وبنسته.

نه کومه خبره نده، ما وویل کله چې زه گرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ویده شوم.

خو ای کاش چې نن مې انی ترډې پرځنډ همدلته پاتې شوې وای، افسوس چې هسې یې ونکړل، دنجلۍ مورته یې مخ کړ، مورې اوس څو، رخصت یې واخست، په دې کار سره یې زما په زړه کې د ځان لپاره مینه یوڅه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ویلی، له کوره دو تلویپه وخت کې مې زه له انی نه وروسته شوم، څو ځله مې وروسته وکتل، چې داد کوټې په مخ کې لاس تر زني ولاړه وه، او په مورې پسې یې کتل زما له کتلو سره به یې شرمگینه ځندا په شونډو لکه د برق پشان تېره شوه.

کله چې ولاړو نو مې انی ته وویل: اوس باید مورې ولاړ شو زموږ کوره، هغې وویل چې سبابه ولاړ شو، اوس خو ډېره ناوخته ده، خو ما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو، زما له ټینګېدو سره هغه هم رضا شوه، ویل یې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې څو، روان شولو، نژدې ما بنام و چې کورته را ورسېدو، د شپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې، کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې، بیا نویوې رنگینې او کاملاً نوې

نړۍ ته، چې له دې څخه مخکې مې د داسې نړۍ تصور هم نشو کولای داخل شوم، شنه باغونه، شني جلگې، په ويالوکې سپينې داوښکوپشان روانې اوبه، د شپېلۍ غرونه، د ترنم انگازې، او د دې هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې انداز کې چې کوچيانۍ اوږدې جامې يې په تن وي، د منگي له غاړې يې لاس را تاوکړي وو او د يوې بدرۍ جمالي په شان زما په طرف په ناز او نخرو راروانه وه، نو تر سهاره په هماغه رنگينيو کې وم خوييا هم نه پوهېږم ولې داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي، ډېر ژر سهار شو کله چې پلار مې راباندې اواز وکړ چې لمونځ ته پاڅېږم نو ډېره زياته غوصه راغله، له خوبه را بيدار شوم، لمونځ مې وکړ، د چای څښلو وروسته د مکتب وخت را ورسېد، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده، نن مې غوښتل چې له انۍ څخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم يې ترې ياد کړم، د پلار نوم، او دا چې مور له دوی سره څه ريشته لرو؟

په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وي چې کور ته راغلم، پلار مې هم په کور کې نه و، مور مې دکور په کارونو کې بوخته وه، انۍ مې په کت ناسته وه، ورغلم، او ترڅنگ يې غلۍ کېناستم، ورته مې وويل مورې! يوه خبره وکړم؟

ويې ويل: ليوښه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړې چې اوس اجازه غواړې؟

نه داسې څو کله ندي شوي خوييا هم کنه دانسان فکر تل يو شان نه وي.

هغه هم راته متوجه شوه نه ووايه گلله څه راته وايي؟
موري! هغه پرون چې ته ورکړه تللي وې هغه کور د چادي؟
ولې چادرته څه ويلي که څنگه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ايا هغوی په رښتيا هم زمور خپلوان دي؟
هو.

زما پوزه يې نچوري کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ويل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجاني بيا کله هلته ځي؟
لکه چې اني مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ يو ځل يې راته
وخنډل او له غورږنه يې ونيوم، څنگه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه
و پوره؟

اه خومره ښکلی نوم يې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غير اختياري ډول ووتله، ژرمې ځانته
فکرشو، هو هو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خوانی مې راته وويل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ماچې نور هېڅ
ويل نه شول زغملی؛ نومې ورته وويل مورجاني هغه زما ډېره
خوښه شوله، خیر دی ته خومې له ادې او پلار سره خبره وکړه او زه
باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او
په دې هم باوري شوی يم، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

هغې وځنډل وليونيه زه وايم چې هغه دې له فکرنه وباسه؛ ما وويل
ته ولې داسې وايي؟
ايا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وويل ته ولې ځان نه پوهوي هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا! ستا مطلب دی چې هغه يې ورکړې ده؟
هو! د زيبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا څلور کلنه
وه!!

لکھي مولدي ملگري

ويارمن: آف خداي دي په دي بهرني نري هم اور پورې کړي ، چې
خوک ورشي نو نور خود مرغي شي خو هغه شته ايمان هم ترې
کډه وکړي

اونبکه: په حيرانتيا سره: اخر پرا بلوم څه دي ما خو هم پوهه کړه کڼه
ويارمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تاماته وکړ دا خودې هم پر ما او هم
پر سلام مسخري وکړې ، ولې سم نه وايي چې السلام عليكم ؟
اونبکه: او هو سمه ده ، سمه ده هغه څه ورته وايي هور بنبتيا شيخ
صيبه نوريه دا غلتي نه رييت کپري اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه
کړه او سم کپنه چې خبرې وکړو .
ويارمن: ښه کپنه خو په يوه شرط .

اونبکه: دڅه شي شرط ښه ته به بيا وايي چې ماته انگريزي رازده کړه .
ويارمن: و ايم زما توبه لډې انگريسي نه زه پخپله هروخت تاته و ايم
چې په دي سوچه پښتو کې دا د سرو کافرو خبرې مه راگډوه خوته

بیا هم پکې یوه یوه لکه په وریجو کې دمی پشان راولې، شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوي.

اونیکه: هاهاها سمون نه seman سپمن.

ویارمن: بس هرڅه چې ده.

اونیکه: زه خو وایم ویارمنه چې رازه له دې تېرو کیسونه به تېر شو او په نویو خبرو به فکر وکړو.

ویارمن: نویباز مایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پر ما دومره باور نلري نویباز هه ستاعبس خبرو ته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه او خپله ورته خنده هسې هم په خپلو خبرو ډېره مټېنه یې.

اونیکه: ښه ده بابا!! راجه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضد کې خومکمل سپمن یې، ښه نو غور ډې ونیس.

ویارمن: دادی دواړه غور ډونه مې و نیول.

اونیکه: زما خبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یو شرط لرم او هغه دا چې زما په خبره کې به نه راغوته کېږي سمه ده؟

ویارمن: هو سمه ده بس داسې فکر وکړه چې زه له همد اوس نه گونگی شوم.

اونیکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلور و زده کړو د وزارت لخوا نه ماته ستیو ډنټ سکالرشپ راکړ شو او زه یوه امریکایي پوهنتون ته وروپېژندل شوم، نو کله چې زه هلته ورسېدم، زه کاملاً تنها وم یواځې زه پکې افغانه وم، نو زما په ډېر کم وخت

کې زړه تنگ شو، کله به مې زړه غوښتل چې راځه بېرته ولاړه شم
افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وايي، خوپه
هر حال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیت ناسته وم مطالعه می
کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې
پوهنتون کې محصلین وو، ماهغوی ته هېلو وویل خو هغوی هېڅ
ځواب رانکړ او ماته یې نېغ نېغ کتل ما ورته وویل چې خیر خوبه وي؟
یوه راته وویل: مور غواړو تاله ځان سره بوځو سیت سینګ ته
(چکر) ته ما وویل نه زه دا کار نشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه
سره په زور بوځي یوه زه له لاسه وینوم او کشیم کړم وه یې ویل دا
افغانستان ندی راځه چې څو زړه به دې خوشحاله شي او خونده به
واخلو، زه له دوی سره په کش او گیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف
نه یو بل هلک راپیداشو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه
پېژندل، هغه هلک یې له لاسه ونيوه او تکان یې ورته وکړو یې ویل
که دا افغانستان ندی نو دنڅا کله هم ندی دا د درس ځای دی نه
دلوبو او چکر، هلکان همداسې په خپله مخه ولاړل، دی هم روان شوه
ماله ده څخه مننه وکړه، ده په روانه کې وویل دڅه شي مننه ددې په
خاطر چې ته مې ددغو هلکانو څخه وژغورلې؟ ما وویل هو، ویې
خندل او روان شو، دڅو ورځو په تېرید سره مایبادی په پوهنتون کې
ولید چې په سیت ناسته او کتاب یې کوت، زه ورنږدې شوم سلام
مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل، ما هم همداشان غوښتل، چې
ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

، ترڅنگ يې کېناستم ، ښه نو ستانوم سپمن ، په کوم ځای کې اوسئ ، په همدې ښار کې (کلیفورنيا) اصلاً؟ ملت افغان ! څه هو هغه زما دهرې خبرې ځواب ډېر دقیق او ژر را کاوه خوزه دده په خبره ډېره متعجب شوم چې ملت مې افغان ده ، ما وویل گوره ټوکې مکوه ، نه ټوکې نه کوم رښتیا وایم دکور ادرس او دمبايل نمبر يې را کړ راته يې وویل چې ته کولی شي د هر مشکل په وخت کې ماسره په دې نمبر تماس نیولی شي ، هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زما تر ټولو ښه ملگری شو ، یو ځای به مو study کوله خو موږ دا ورو بېلې بېلې پوهنځی لوستې ، خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده ما به نور له ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس او پوهنتون خبرې به مو کولې دې لړۍ نژدې اته میاشتې وخت ونیوه ، یو ځل څو ورځې مسلسل رانغی ماد هغه موبایل ته زنگ ووا هه خو شمېره بنده وه بار بار مې کوشش وکړ مگر فايد ه يې ونکړه خیر نن ورځ تېره شوه سبا د پوهنتون له وخت نه وروسته دهغه د ادرس په رهنمايي دهغوی کور ته ورغلم کور يې په یوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و یوه امریکایي کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کور که راوښيي ، هلک چپ طرف ته گوته ښغه کړه that's there home زه ورنږدې شوم ددروازې زنگ ته مې فشار ورکړ یو سړی له کوره را بهر شو په انگلیسي يې وویل تاسو څوک؟ ما وویل دا د سپمن کوردی دسړی په سترگو کې اوبښکي ورغړېدې yes خو ما ته دا هر څه ډېر عجیب ښکاره شول د داخل ته د دننوتلو ایشاره يې راته وکړه خوزه حیرانه شوم

سړي ماته کتل او اوبنکې يې په مخ راروانې وې ، په دې وخت کې يوه پلونه غټه بنځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلي ، ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟ هغې بنځې یوناخاپه پر ما راخيز کړ غېږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطاکړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترگو ياست هغوی وويل he live us alone (هغه مور يواځې پرېښودو) اوبيا يې چيغې کړې ، پلاريې زما خواته رانږدې شو ! ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شي ؟ او له سپمن سره څه پېژندگلوې لري ، له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلي يې !! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلي يم او دلته پوهنتون وایم او سپمن زما ملگری دی هغه داڅوورځي نه راځي خيرخوبه وي او تاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ، چې په هغه څه چل شوی دی ، له لاسه يې ونیوم ، کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ، دروېشي گانې ، نکتايانې ، بوټونه اورازراز سامانونه ايښي ووزه يې په کوچ کېنولم ، او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره ډېر په تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي مور پري ډېر ټينگار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقررره شوه بيا نه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او د شفاخاني نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

ژرورشم کله چې هلته ورسېدم د سپمن اخري شېبې وي، دلته شونډې په غاښونو کې وچيچلې خو خپله ژړا يې راقابو نشوه کړای له سترگويې داوښکوباران شروع شو، ماهم ژړل، خپلو خبرو ته يې ادامه ورکړه او په ډېروسختو حالاتو کې يې زما په لاس کې لاکت کېښود، لاکت يې رابښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انگليسي ليکل شوی وه (اوبښکه) ماددې لاکت په ليدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې څخه مې بې اختياره چيغه ووته سپمن سپمن خو هغه زما پرسرلاس راکش کړ او تصلي يې راکړه، چې خیردی داهرڅه دهغه ذات له طرفه وي چې مور ته هرڅه راکوي او بېرته يې اخلي، په هر حال يې شکر، ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبر او حوصلې ته حيرانه پاته شوم، ما ورته وويل چې زه کولی شم د سپمن قبر ته ورشم؟ زه او سيمه چې د سپمن کشره خوره له پلار سره يې په کوچني موټر کې سپاره شوه چې ډرپوري هم سيمه کوله له کور څخه دوه کيلومتره لرې فاصله کې يوه لويه اوسپنيزه چهارديوالی ته ورسيدو چې په عمومي دروازه يې په انگليسي ليکل شوي وه
afghan's graveyard (د افغانانو هديره) ما په ډېره حيرانتيا ورته کتل چې سيماله لاسه ونيولم راځه بويې تلم يو نوي قبرت يې چې په رنگارنگ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بيا ډېره ژړار اغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ يو خوشبې ورته ولاړوو نور ترې راوان شولو په لاره کې د سپمن

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه
یم او نوم مې اوبنکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل او بیا یې جبب ته
لاس کړ هغه لاکت یې راووسته ، کله به یې په لاکت کې لیکل شوي
نوم ته کتل او کله یې ماته ، یو ځل یې زما سر په غبرکې ونيوه او زړه
ته یې نږدې کړم ، پرتندی یې بنسکل کړم او لاکت یې را په غاړه کړ
، راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په
سترگو کې دخپل زوی مینه وینو ، خو په دې ځای چې کې زمالپاره
ډپر عجیب ول هغه ددوی صبر او حوصله چې په ډپر کم وخت کې یې
غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ، خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او
دا لاکت چې ته زما په غاړه وینې دا هماغه لاکت دی چې نن یې هم له
ماسره دسپمن مینه ژوندی ساتلې ده .

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**